

Sygn. akt II AKa 405/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Małgorzata Mojewska

SA – Zbigniew Kapiński

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Danuty Drösler

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013 r.

sprawy

- 1) A. Ż. (1) oskarżonego z art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 1 k.k. (x3), art. 229 § 3 (x2), art. 230 § 1 k.k. (x2), art. 191 § 1 w zb. z art. 230 § 1 w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
- 2) T. L. (1) oskarżonego z art. 228 § 4 k.k., art. 191 § 1 w zb. z art. 228 § 1 w zw. z art. 11 § 2, art. 231 § 1 k.k., art. 18 § 1 w zw. z art. 271 § 3 w zb. z art. 286 § 1 w zw. z art. 11 § 2, art. 231 § 2 k.k.;
- 3) M. L. oskarżonej z art. 18 § 2 w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII K 344/08

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części, w odniesieniu do oskarżonego A. Ż. (1), w ten sposób, że:

- 1) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. Ż. (1) w pkt 8 wyroku oraz rozstrzygnięcia określone w pkt 5 i 9 wyroku;
- 2) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 4 wyroku, odnoszącym się do zarzutu z pkt VII aktu oskarżenia, uznaje A. Ż. (1) za winnego tego, że w nieustalonym czasie pomiędzy 16 sierpnia 2004 r. a 31 grudnia 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w (...) Ośrodku Sportu i Rekreacji – zakładzie budżetowym m. st. W., informując W. J. (1), pełniącego funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Spółka z o.o., o możliwości spowodowania poważnych utrudnień w realizacji umowy z dnia 16 sierpnia 2004 r. numer 98/02/VIII/04/S4 na opracowanie dokumentacji projektowej oraz realizację w zakresie przebudowy systemu mrożenia, rozbudowy istniejącego toru lodowego i budowy dwóch lodowisk na terenie Ośrodka (...) w W., podjął się pośrednictwa w załatwieniu należytej współpracy pomiędzy wyżej wymienionymi podmiotami, żądając w zamian korzyści majątkowej w kwocie 170.000 złotych, którą to kwotę otrzymał w okresie pomiędzy 19 października 2005 r. a 31 grudnia 2005 r. i za tak przypisany czyn, na podstawie art. 230 § 1 k.k.

skazuje oskarżonego A. Ż. (1) i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

3) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec A. Ż. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 170.000 (sto siedemdziesiąt tysięcy) złotych,

4) uchyla wyrok wobec A. Ż. (1) w zakresie orzeczenia określonego w pkt 1 dotyczącego zarzutów z pkt I i II aktu oskarżenia oraz orzeczenia określonego w pkt 3 dotyczącego zarzutów z pkt IV, V i VI aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W.,

5) na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec A. Ż. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu jedną karę łączną w wysokości 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

6) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. Ż. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 października 2007 r. do dnia 18 lipca 2008 r.;

II. w pozostałej zaskarżonej części, co do rozstrzygnięć zawartych w pkt 2 i 6, wyrok wobec A. Ż. (1) utrzymuje w mocy;

III. zmienia wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego T. L. (1), w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec T. L. (1) w pkt 20 wyroku oraz rozstrzygnięcia określone w pkt 11, 12, 21 i 22 wyroku,

2) w ramach zarzutu opisanego w pkt X aktu oskarżenia, do którego odnosi się rozstrzygnięcie z pkt 10 wyroku, uznaje oskarżonego T. L. (1) za winnego tego, że, w nieustalonym czasie, w okresie pomiędzy 20 lutego 2007 r. a 1 kwietnia 2007 r., w W., pełniąc funkcję (...), wykorzystując okoliczność sprawowania nadzoru służbowego oraz wpływ na obsadę stanowisk kierowniczych (...) w W., przyjął dwukrotnie od T. M. (1), pełniącego funkcję zastępcy D. Naczelnego (...) w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej (...), korzyść majątkową łącznie w kwocie 100.000 złotych i za tak przypisany czyn, na podstawie art. 228 § 1 k.k. skazuje oskarżonego T. L. (1) i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec T. L. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 100.000 (sto tysięcy) złotych,

4) na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec T. L. (1) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej przez okres 10 (dziesięciu) lat,

5) uchyla wyrok wobec T. L. (1) w zakresie orzeczenia określonego w pkt 14, dotyczącego zarzutu z pkt XII aktu oskarżenia, wraz z rozstrzygnięciem z pkt 15 wyroku oraz orzeczenia określonego w pkt 18 wyroku, dotyczącego zarzutu z pkt XIV aktu oskarżenia wraz z rozstrzygnięciem z pkt 19 wyroku i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W.,

6) na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec T. L. (1) kary pozbawienia wolności łączy, wymierzając mu jedną karę łączną w wysokości 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

7) **na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza T. L. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 października 2007 r. do 18 lipca 2008 r.,**

8) **na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i 90 § 2 k.k., orzeczone środki karne łączy, orzekając wobec T. L. (1) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej przez okres 10 (dziesięciu) lat;**

IV. w pozostałej zaskarżonej części, co do rozstrzygnięć zawartych w pkt 13, 16, 17 i 23, wyrok wobec T. L. (1) utrzymuje w mocy;

V. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, w części odnoszącej się do M. L.;

VI. zasądza od oskarżonych A. Ż. (1), T. L. (1) i M. L. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym tytułem opłaty za obie instancje – kwotę 300 (trzysta) złotych od A. Ż. (1) i kwotę 400 (czteryście) złotych od T. L. (1) a tytułem opłaty za II instancję kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych od M. L..

UZASADNIENIE

A. Ż. (1) został oskarżony o to, że:

I. w nieustalonym czasie do dnia 29 kwietnia 2005 r. w W. nakłonił K. S. (1) - pełniącego funkcję publiczną dyrektora (...) B. - (...) W. do przekroczenia uprawnień w ten sposób, że w ramach przetargu organizowanego na usługi ochrony dla OSIR B. w trybie zapytania o cenę na podstawie porozumienia między A. Ż. (1) a K. S. (1), K. S. (1) jako kierownik zamawiającego, zgodnie z art. 18 ustawy prawo o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 r., przyjął od przedstawiciela S. dane firm, do których winien był skierować zapytania o cenę, jednocześnie wskazując przedstawicielowi firmy (...) cenę kontraktu, co w konsekwencji spowodowało odrzucenie innych ofert i podpisanie umowy nr (...) pomiędzy OSIR B. reprezentowanym przez dyr. K. S. (1) a Agencją Ochrony (...) reprezentowaną przez J. G. i M. M. (1) na okres od 1 maja 5 do dnia 31 grudnia 2005 r., czym naruszył zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania podmiotów wyrażone w art. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo o zamówieniach publicznych (Dz. U. 06.164.1163), czym działał na szkodę miasta stołecznego W.,

tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w nieustalonym czasie do dnia 23 stycznia 2006 r. w W. nakłonił K. S. (1) - pełniącego funkcję publiczną dyrektora (...) B. - (...) W. do przekroczenia uprawnień w ten sposób, że w ramach przetargu organizowanego na usługi ochrony dla OSIR B. w trybie zapytania o cenę na podstawie porozumienia między A. Ż. (1) a K. S. (1), K. S. (1) jako kierownik zamawiającego, zgodnie z art. 18 ustawy prawo o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 r., przyjął od przedstawiciela S. dane firm do których winien był skierować zapytania o cenę, jednocześnie wskazując przedstawicielowi firmy (...) cenę kontraktu, co w konsekwencji spowodowało odrzucenie innych ofert i podpisanie umowy pomiędzy OSIR B. reprezentowanym przez dyr. K. S. (1) a Agencją Ochrony (...) reprezentowaną przez J. G. i M. M. (1) na okres od 1 lutego 2006 roku do 31 grudnia 2006 roku, czym naruszył zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania podmiotów wyrażone w art. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo o zamówieniach publicznych (Dz. U. 06.164.1163), czym działał na szkodę miasta stołecznego W.,

tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w nieustalonym okresie od marca 2004 roku do 29 listopada 2004 roku w W. obiecał udzielić K. S. (1) - pełniącemu funkcję publiczną dyrektora (...) W. B. - (...) W., korzyść majątkową w nieustalonej wysokości w zamian (za przekroczenie uprawnień w celu wyboru firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że w ramach przetargu nieograniczonego organizowanego na budowę i modernizację kompleksu boisk przy hali sportowej (...) W. B. ul. (...)

K. S. (1) na podstawie uzgodnień z A. Ż. (1) działając jako kierownik zamawiającego, zgodnie z art. 18 ustawy prawo o zamówieniach publicznych z dnia 29.01.2004 r., przyjął od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o. przygotowaną Specyfikację Istotnych Warunków Zamówienia, którą w całości umieścił w dokumentacji przetargowej a następnie przyjął od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o. odpowiedź na protest uczestnika przetargu czym naruszył zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania podmiotów wyrażone w art. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo o zamówieniach publicznych (Dz. U. 06.164.1163),

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k.

IV. w nieustalonym okresie od marca 2004 roku do 29 listopada 2004 roku w W. powołując się na wpływy (...) W. B. - zakładzie budżetowym m. st. W., podjął się pośrednictwa w załatwieniu wyboru firmy (...) Sp. z o.o. jako wykonawcy budowy i modernizacji kompleksu boisk przy hali sportowej (...) W. B. ul. (...) i przyjął od prezesa tej firmy (...) obietnicę pieniędzy w nieustalonej kwocie,

tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k.

V. w nieustalonym okresie od marca 2004 roku do 21 września 2004 roku w W. udzielił P. S. (1) - pełniącemu funkcję publiczną dyrektora (...) T. - (...) W., korzyść majątkową w wysokości co najmniej 20 tysięcy złotych w zamian za przekroczenie uprawnień w celu wyboru firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że w ramach przetargu nieograniczonego organizowanego na modernizację boiska piłkarskiego OSIR przy ul. (...) oraz na modernizację obiektów sportowych przy OSIR w W. przy ul. (...) P. S. (2) na podstawie uzgodnień z A. Ż. (1) działając jako kierownik zamawiającego, zgodnie z art. 18 ustawy prawo o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 r., przyjął od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o. przygotowaną Specyfikację Istotnych Warunków Zamówienia, którą w całości umieścił w dokumentacji przetargowej, czym naruszył zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania podmiotów wyrażone w art. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo o zamówieniach publicznych (Dz. U. 06.164.1163),

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k.

VI. w nieustalonym okresie od marca 2004 roku do 21 września 2004 roku w W. powołując się na wpływy (...) T. - zakładzie budżetowym m. st. W., podjął się pośrednictwa w załatwieniu wyboru firmy (...) Sp. z o.o. jako wykonawcy prac modernizacyjnych boiska piłkarskiego i obiektów sportowych OSIR w W. przy ul. (...) i przyjął od prezesa tej firmy (...) pieniądze w kwocie co najmniej 60 tysięcy złotych,

tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k.

VII. w nieustalonym okresie od 16 sierpnia 2004 roku do 31 grudnia 2005 roku w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z T. L. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w (...) Ośrodku Sportu i Rekreacji - zakładzie budżetowym m. st. W., grożąc W. J. (1) pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Spółka z o.o. rozwiązaniem umowy z dnia 16 sierpnia 2004 roku numer 98/02/VIII/04/S4 na opracowanie dokumentacji projektowej oraz realizacji w zakresie przebudowy systemu mrożenia, rozbudowy istniejącego toru lodowego i budowy dwóch lodowisk na terenie Ośrodka (...) w W. zażądał od wymienionego pieniędzy w kwocie 170 tysięcy złotych w zamian za zagwarantowanie nierozwiązywalności przedmiotowej umowy, a następnie w okresie od 18 października 2004 roku do 31 grudnia 2004 r. korzyść w żądanej wysokości otrzymał,

tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. w nieustalonym czasie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 14 stycznia 2005 r. w W. nakłonił K. S. (1) — pełniącego funkcję publiczną dyrektora (...) B. - (...) W. do przekroczenia uprawnień poprzez zatrudnienie K. C. (1) na dowolnym stanowisku kierowniczym z pensją ok. 4 000 zł, co w konsekwencji skutkowało podpisaniem umowy o pracę z dnia 14 stycznia 2005 r. nr (...) i powołaniem K. C. (1) na stanowisko kierownika działu technicznego OSIR B.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.

IX. w niestalonym czasie od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 17 maja 2004 r. w W. nakłonił K. S. (1) - pełniącego funkcję publiczną dyrektora (...) B. - (...) W. do przekroczenia uprawnień poprzez podpisanie nieuzasadnionej potrzebami ośrodka umowy o świadczenie usług prawnych z Kancelarią Radcy Prawnego A. S., co w konsekwencji skutkowało podpisaniem umowy o świadczenie usług prawnych z dnia 17 maja 2004 r.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.

T. L. (1) został oskarżony o to, że:

X. w niestalonym okresie od 31 października 2005 roku do 1 kwietnia

2007 roku w W. pełniąc funkcję (...), działając w

wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu,

wykorzystując okoliczność sprawowania nadzoru służbowego oraz wpływ na obsadę funkcji kierowniczych (...) w W. uzależnił w okresie od 31 października 2005 roku do 24

listopada 2005 roku powołanie T. M. (1) na stanowisko

zastępcy dyrektora (...) w W. od otrzymywania przez siebie oraz innych wskazanych osób korzyści majątkowych pochodzących z zadań i inwestycji realizowanych przez (...), a następnie w dniach 21 lutego 2007 r. oraz w niestalonym okresie od 22 lutego 2007 r. do 1 kwietnia 2007 r. w W. przyjął dwukrotnie od T. M. (1) pełniącego funkcję zastępcy D. Naczelnego (...) w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej (...) korzyść majątkową w wysokości co najmniej 70 tys. zł w dniu 21 lutego 2007 r. i 30 tysięcy złotych w okresie 22 lutego 2007 – 1 kwietnia 2007 r.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 i 4 k.k.

XI. w niestalonym okresie od 16 sierpnia 2004 roku do 31 grudnia 2005 roku w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. Ż. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję dyrektora (...) (...)i - (...) W., grożąc W. J. (1) pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Spółka z o.o. rozwiązaniem umowy z dnia 16 sierpnia 2004 roku numer 98/02/VIII/04/S4 na opracowanie dokumentacji projektowej oraz realizacji w zakresie przebudowy systemu mrożenia, rozbudowy istniejącego toru lodowego i budowy dwóch lodowisk na terenie Ośrodka (...) w W. zażądał od wymienionego pieniędzy w kwocie 170 tysięcy złotych, w zamian za zagwarantowanie nierozwiązywalności przedmiotowej umowy, a następnie w okresie od 18 października 2004 r. do 31 grudnia 2004 r., korzyść majątkową w żądanej wysokości

otrzymał,

tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XII. w okresie od 01 stycznia 2006 roku do 24 stycznia 2006 roku w W., pełniąc funkcję (...), wykorzystując okoliczność sprawowania nadzoru służbowego oraz wpływ na obsadę funkcji kierowniczych (...) w W., przekroczył swoje uprawnienia poprzez polecenie T. M. (1), zastępcy dyrektora (...) w W., fikcyjne zatrudnienie w (...) w W. B. B. (1), wiedząc, że faktycznie wymieniony będzie świadczył pracę w charakterze osobistego kierowcy (...), a ponadto polecił T. M. (1) comiesięczną wypłatę wynagrodzenia B. B. (1) w kwocie przekraczającej wynagrodzenie przewidziane na tym stanowisku, czym działał na szkodę interesu publicznego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

XIII. w nieustalonym okresie od dnia 8 sierpnia 2004 roku do dnia 31 stycznia 2006 roku w W. pełniąc funkcję dyrektora (...) (...)i oraz od dnia 31 października 2005 r. (...), działając w celu osiągnięcia przez siebie korzyści majątkowej, wykorzystując okoliczność sprawowania nadzoru służbowego nad pełniącymi kierownicze funkcje w (...) (...) P. G. i W. A. oraz wpływ na obsadę funkcji kierowniczych (...) w W. i wynikający stąd stosunek zależności polecił pełniącym funkcje kierownicze w (...) P. G. i W. A. podpisanie fikcyjnych comiesięcznych umów zleceń z M. M. (2) - wykonującą prywatne usługi na rzecz T. L. (1) oraz sporządzenie zapisów umożliwiających wypłatę kwot, w ten sposób, że podpisały jako zleceniodawca w imieniu (...) z M. M. (2) umowy w dniach 2 sierpnia 2004 r., 1 września 2004 r., 4 października 2004 r., 3 listopada 2004 r., 3 grudnia 2004 r., 4 stycznia 2005 r., 1 lutego 2005 r., 3 marca 2005 r., 5 kwietnia 2005 r., 5 maja 2005 r., 6 czerwca 2005 r., 2 lipca 2005 r., 2 sierpnia 2005 r., 5 września 2005 r., 3 października 2005 r., 3 listopada 2005 r., 1 grudnia 2005 r., oraz polecił Kierownikowi Ś. Ośrodka (...) a następnie W. A. potwierdzenie wykonania prac na łączną kwotę 31160,00 zł oraz T. M. (1) zastępcy dyrektora (...) w W. sporządzenie fikcyjnej umowy zlecenia z osobą wyżej wskazaną, celem wypłaty jej kwoty 2500 złotych, co skutkowało podpisaniem umowy zlecenia numer (...) w dniu 23 stycznia 2006 r. na współudział w organizacji gali (...) Młodzieżowego na kwotę 3600 zł. brutto, co spowodowało stratę w łącznej kwocie 34760,00 zł. na szkodę (...) i (...) w W.,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV. w nieustalonym czasie od dnia 11 października 2006 r. do dnia 26 kwietnia 2007 r. w W-wie pełniąc funkcję (...), działając w celu osiągnięcia przez Z. K. korzyści majątkowej i osobistej, wykorzystując, uzależnienie służbowe, powołanego przez siebie K. S. (1) - pełniącego funkcję publiczną dyrektora naczelnego (...) w W. polecił mu przekroczenie uprawnień poprzez zatrudnienie w (...) w W. na stanowisku kierowniczym, z wynagrodzeniem około 3500 złotych netto Z. K., co w konsekwencji skutkowało podpisaniem w dniu 26 kwietnia 2007 r. umowy o pracę pomiędzy (...) w W. a Z. K. i powołaniem go na stanowisko głównego specjalisty w dziale obsługi S. X-lecia,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. L. została oskarżona o to, że:

XV. w nieustalonym okresie, nie później niż od sierpnia 2006 roku do stycznia 2008 roku w W., po uzyskaniu informacji o toczącym się postępowaniu przygotowawczym w sprawie nieprawidłowości w (...) Ośrodku Sportu i Rekreacji, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nakłaniała M. M. (2) do złożenia nieprawdziwych zeznań, polegających na potwierdzeniu faktu zatrudnienia M. M. (2) w (...), charakteru świadczonej pracy, danych personalnych kierowników wymienionej w okresie świadczenia pracy w osobach W. A., P. G., a mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym nr V Ds. 387/07,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012 r.:

1. oskarżonego A. Ż. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I i II, z tym, że wyeliminował z kwalifikacji prawnej art. 305 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. i za każdy z tych czynów na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. wymierzył mu kary po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzuczonego mu w punkcie III, oskarżonego A. Ż. (1) uznał za winnego tego, że w nieustalonym okresie od marca 2004 roku do 29 listopada 2004 roku w W. obiecał udzielić K. S. (1) - pełniącemu funkcję publiczną dyrektora (...) W. B. - (...) W., korzyść majątkową w nieustalonej wysokości w zamian za przekroczenie uprawnień w celu wyboru firmy (...) Sp. z o.o. w ramach przetargu nieograniczonego organizowanego na budowę i modernizację kompleksu boisk przy hali sportowej (...) W. B., ul. (...), które to przekroczenie uprawnień miało polegać na tym, że

K. S. (1), działając jako kierownik zamawiającego, zgodnie z art. 18 ustawy prawo o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 r., miał

przyjąć od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o. przygotowaną Specyfikację Istotnych Warunków Zamówienia i w całości umieścić ją w dokumentacji przetargowej a następnie przyjąć od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o. odpowiedź na protest uczestnika przetargu, co naruszało zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania podmiotów wyrażone w art. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo o zamówieniach publicznych (Dz. U. 06.164.1163), tj. czynu z art. 229 § 3 k.k. i za tak opisany czyn, na podstawie art. 229 § 3 k.k. skazał A. Ż. (1) na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. od popełnienia czynów zarzuconych w punktach IV, V i VI, oskarżonego A. Ż. (1) uniewinnił;

4. w ramach zarzutu opisanego w punkcie VII, uznał oskarżonego A. Ż. (1) za winnego tego, że w nieustalonym okresie od 16 sierpnia 2004 roku do 31 grudnia 2005 roku w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w (...) (...)i - zakładzie budżetowym m. st. W. grożąc W. J. (1) pełniącemu funkcję Prezesa Zarząd Spółki (...) Spółka z o.o. utrudnianiem wykonania umowy z dnia 16 sierpnia 2004 roku numer 98/02/VIII/04/S4 na opracowanie dokumentacji projektowej oraz realizację w zakresie przebudowy systemu mrożenia, rozbudowy istniejącego toru lodowego i budowy dwóch lodowisk na terenie Ośrodka (...) w W., co mogło skutkować naliczeniem spółce (...) Spółka z o.o. kar umownych, zażądał od wymienionego pieniędzy w kwocie 170 tysięcy złotych w zamian za zagwarantowanie dobrej współpracy podczas realizacji przedmiotowej umowy, a następnie w okresie od 18 października 2004 roku do 31 grudnia 2004 r. korzyść w żądanej wysokości otrzymał, tj. czynu z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za tak opisany czyn na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., skazał go, a na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści

majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 170 000 (sto siedemdziesiąt tysięcy) zł;

6. uznał A. Ż. (1) za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie VIII i za to na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

7. od popełnienia czynu opisanego w punkcie IX A. Ż. (1) uniewinnił;

8. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec A. Ż. (1) kary pozbawienia wolności połączył, orzekając jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat;

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia

wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności A. Ż. (1) od dnia 25 października 2007 r. do dnia 18 lipca 2008 r.;

10. oskarżonego T. L. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie X i za to na podstawie art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 228 § 4 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 100 000 (sto tysięcy) zł;

12. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec T. L. (1) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej na 10 (dziesięć) lat;

13. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XI T. L. (1) uniewinnił;

14. w ramach zarzutu opisanego w punkcie XII uznał T. L. (1) za

winnego tego, że w okresie od 01 stycznia 2006 roku do 24 stycznia 2006 roku w W., pełniąc funkcję (...), wykorzystując okoliczność sprawowania nadzoru służbowego oraz wpływ na obsadę funkcji kierowniczych (...) w W., przekroczył swoje uprawnienia poprzez polecenie T. M. (1), zastępcy dyrektora (...) w W., comiesięcznej wypłaty wynagrodzenia B. B. (1) w kwocie przekraczającej wynagrodzenie przewidziane na stanowisku kierowcy, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. czynu z art. 231 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

15. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec T. L. (1) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej na 2 (dwa) lata;

16. oskarżonego T. L. (1) uznał za winnego popełnienia przestępstwa zarzuconego mu w punkcie XIII, z tym, że uznaje, iż działaniem opisanym w tym zarzucie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) (...)i w łącznej kwocie 31160,00 zł oraz (...) w W. w kwocie 3600 zł., poprzez wydanie polecenia wprowadzenia w błąd służb finansowych tych instytucji co do faktu wykonania przez M. M. (2) prac opisanych w umowach zlecenia i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

17. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec T. L. (1) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej na 4 (cztery) lata;

18. oskarżonego T. L. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie XIV, z tym, że z kwalifikacji prawnej tego

czynu wyeliminował art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 231 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

19. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec T. L. (1) zakaz

zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej na 2 (dwa) lata;

20. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec T. L. (1) kary pozbawienia wolności połączył, orzekając jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

21. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności T. L. (1) od dnia 25 października 2007 r. do dnia 18 lipca 2008 r.;

22. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. orzeczone środki karne połączył, orzekając wobec T. L. (1) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej na 10 (dziesięć) lat;

23. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonego T. L. (1) poprzez wpłacenie kwot:

- 31160,00 zł na rzecz (...) (...)i oraz

- 3600 zł na rzecz (...) w W.;

24. M. L. uznał za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ją, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

25. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. L. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

26. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych:

- od A. Ż. (1) - kwotę 470 (czteryście siedemdziesiąt) zł, w

tym 400 (czteryście) zł tytułem opłaty,

- od T. L. (1) - kwotę 455 (czteryście pięćdziesiąt pięć) zł, w tym 400 (czteryście) zł tytułem opłaty,

- od M. L. - kwotę 596 (pięćset dziewięćdziesiąt sześć) zł, w tym 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty,

koszty sądowe w pozostałej części przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy T. L. (1), A. Ż. (1) i M. L. oraz prokurator.

Obrońcy T. L. (1) zarzucili wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) w zakresie pkt. 14 wyroku przepisu art. 231 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że godzenie się na wypłacanie zawyżonego wynagrodzenia B. B. (1), pracownikowi (...), stanowiło przekroczenie przez T. L. (1) uprawnień (...);

b) w zakresie pkt. 18 wyroku przepisu art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k., polegający na przyjęciu, że do przypisania winy za podżeganie do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. wystarczy ustalenie, że T. L. (1) jakby kazał zatrudnić w (...) Z. K.;

2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 147 § 1 i 2 k.p.k. poprzez:

- pominięcie w protokołach rozpraw informacji o fakcie utrwalania przebiegu czynności za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, fakcie uprzedzenia osób uczestniczących w czynnościach o utrwalaniu przebiegu czynności za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk oraz nieuczynienie z zapisu dźwięku załącznika do protokołu rozprawy;

b) art. 41 o KPK w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez:

- pominięcie podczas orzekania całego szeregu okoliczności ujawnionych podczas rozprawy głównej;

- wnioskowanie sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że T. L. (1) przyjął jako swój ten system wartości i te priorytety prezentowane przez uczestników spotkania mającego miejsce przed powołaniem T. M. (1) na stanowisko zastępcy D. Naczelnego (...) w sytuacji, w której z zeznań świadków, które Sąd uznał za wiarygodne tj. z zeznań T. M. (1) i K. S. (1) wynika bezsprzecznie, że rozmowy z T. L. (1) zawsze miały charakter wyłącznie merytoryczny, a T. L. (1) przekazywał T. M. (1) swoją wiedzę na temat tego, jaką rolę dla polskiego sportu odgrywa (...), co pokrywa się z treścią wyjaśnień złożonych przez T. L. (1), który wskazał jakie zadania i cele stawiał sobie w związku z powołaniem go na stanowisko (...) i świadczy jaki system wartości i jakie priorytety były mu właściwe;

- nieuzasadnione przyjęcie, że T. L. (1) nie protestując i nie zaprzeczając słowom A. Ż. (1) odnoszącym się do konieczności generowania z inwestycji (...) nielegalnych pieniędzy stanowiącej rzekomy warunek powołania T. M. (1) na stanowisko zastępcy D. Naczelnego (...), podzielał konkluzje tych wypowiedzi, w sytuacji w której z zeznań

świadków tj. T. M. (1) i K. S. (1) wynika w sposób niebudzący wątpliwości jakie stanowisko i jakie oczekiwania prezentował T. L. (1) względem kandydata na stanowisko D. Naczelnego (...) i kandydata na jego zastępcę;

- przyznanie przymiotu wiarygodności, szczegółowości i spójności zeznaniom świadków T. M. (1) i K. S. (1) w zakresie okoliczności związanych z rzekomym uzyskaniem przez T. L. (1) nielegalnej korzyści majątkowej w związku z przetargiem na ochronę (...) w sytuacji, w której zeznania te są niewiarygodne, niespójne i rozbieżne chociażby co do wysokości kwoty łapówki wręczonej rzekomo T. L. (1), okoliczności jej wręczenia, sposobu przekazania nielegalnych pieniędzy, osób uczestniczących w podziale kwoty łapówki;

- nieuzasadnione przyjęcie, iż z faktu okazjonalnego korzystania przez T. M. (1) z samochodu służbowego T. L. (1) wynika, iż samochód ten był wykorzystany do przekazywania T. L. (1) pieniędzy z nielegalnych źródeł;

c) art. 413 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

- niewskazanie z imienia i nazwiska wszystkich osób pełniących w toku rozprawy funkcję protokolanta tj. pominięcie wskazania udziału na rozprawie w dniu 18 października 2011 roku A. J.;

- wskazanie, iż rozprawa odbywała się w obecności prokuratora Arkadiusza Buśkiewicza, w sytuacji, w której A. B. nie był obecny na żadnym z przeprowadzonych w niniejszej sprawie terminów rozprawy;

d) art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez:

- niewskazanie, że rozprawa przeprowadzona została w dniu 13 sierpnia 2009 roku;

- wskazanie, iż przedmiotowa sprawa rozpoznana została w dniu 18 sierpnia 2009 roku w sytuacji, w której przeprowadzenie rozprawy we wskazanej dacie nie miało miejsca;

- niewskazanie, że rozprawa przeprowadzona została w dniu 2 lutego 2012 roku;

e) art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez:

- rozbieżności pomiędzy ustaleniami poczynionymi przez Sąd w wyroku a treścią uzasadnienia wyroku skutkujące niejednorodnością i niejednoznacznością rozstrzygnięcia polegającą na przyjęciu w wyroku, że T. L. (1) polecił T. M. (1) comiesięczną wypłatę wynagrodzenia B. B. (1) w kwocie przekraczającej wynagrodzenie przewidziane na stanowisku kierowcy, zaś w uzasadnieniu uznanie, że T. L. (1) nakłonił T. M. (1) do sporządzenia fikcyjnych umów zlecenia dla B. B. (1),

f) art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający międzyinstancyjną kontrolę wyroku tj.:

- nie wskazanie w uzasadnieniu przyczyn rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść T. L. (1);

- zachodzącą sprzeczność w treści uzasadnienia polegającą na wskazaniu przez Sąd z jednej strony, że nie ma dostatecznych dowodów potwierdzających fakt, że w uzyskanie korzyści majątkowej z firmy (...) zaangażowany był T. L. (1), który mógł w ogóle nie wiedzieć o fakcie wygenerowania nielegalnych pieniędzy z inwestycji modernizacji toru łyżwiarskiego S., z drugiej zaś przyjęcie, że uczestnicy spotkania (wśród nich T. L. (1)), które odbyło się przed powołaniem T. M. (1) na stanowisko zastępcy D. Naczelnego (...) dobrze się znali i mieli za sobą owocną współpracę, której wyrazem była sprawa wygenerowania z inwestycji S. 170 tys. zł, a pewne kwestie były dla uczestników spotkania na tyle oczywiste, że nie były podnoszone;

g) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. poprzez:

- oddalenie wniosków dowodowych obrony wyłącznie z tego powodu, że ich dopuszczenie, a następnie przeprowadzenie - wobec opieszale i przewlekle prowadzonego postępowania, groziło koniecznością zmiany składu orzekającego, a przez to prowadzenie sprawy od początku;

- oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka T. Ż. na tej podstawie, że sformułowanie tezy dowodowej nie pozwala na ustalenie, jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miałyby przeprowadzenie tego dowodu, w sytuacji w której przyczyna ta nie może stanowić podstawy oddalenia wniosku dowodowego;

- nieprzeprowadzenie dopuszczonego przez Sąd dowodu z

przesłuchania w charakterze świadka D. K. (1), który to wniosek dowodowy nie został cofnięty przez obronę; w sytuacji gdy zeznania tego świadka mogły mieć istotny wpływ na (...);

h) art. 94 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 98 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka A. N. w sposób uniemożliwiający dokonanie międzyinstancyjnej kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia w tym zakresie i ograniczenie się przez Sąd Okręgowy do powtórzenia treści ustawy poprzez wskazanie, że okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, co nie odpowiada prawidłowo rozumianemu nakazowi uzasadnienia postanowienia;

i) art. 113 § 1 k.p.k. w zw. z art. 115 § 3 k.p.k. poprzez nie podpisanie uzasadnienia wyroku przez jednego z członków składu orzekającego, a także sporządzenie uzasadnienia wyroku dopiero po przejściu jednego z członków składu orzekającego w stan spoczynku, w sytuacji gdy postępowanie było prowadzone opieszale i przewlekle, przez co jeden z członków składu orzekającego nie mógł mieć żadnego wpływu na zawartość uzasadnienia wyroku.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. w zakresie pkt. 10 wyroku poprzez nieprawidłowe ustalenie, że:

- T. L. (1) uzależnił powołanie T. M. (1) na stanowisko zastępcy D. Naczelnego (...) w W. od otrzymywania przez siebie oraz innych wskazanych osób korzyści majątkowych pochodzących z zadań i inwestycji realizowanych przez (...) w W., w sytuacji w której przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony nigdy nie formułował względem T. M. (1) żadnych sugestii mogących wywołać w T. M. (1) przekonanie odnośnie zależności pomiędzy powołaniem go na stanowisko a koniecznością generowania lewych pieniędzy w związku z działalnością (...) w W.;

- T. L. (1) dwukrotnie przyjął od T. M. (1) pełniącego funkcję zastępcy D. Naczelnego (...) w W. korzyść majątkową w wysokości co najmniej 100 tys. złotych w sytuacji, w której przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie daje podstaw do poczynienia ustaleń tego rodzaju zwłaszcza wobec niewyjaśnionych rozbieżności w zakresie zeznań T. M. (1) oraz K. S. (1), zarówno co do okoliczności wręczenia rzekomych korzyści majątkowych jak i co do wysokości przyjmowanych rzekomo przez T. L. (1) łapówek;

4. rażąco niewspółmierność kary i niesłuszne zastosowanie środka karnego tj.:

- w zakresie pkt. 16-17 wyroku polegające na orzeczeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz zakazu zajmowania przez T. L. (1) stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej przez okres 4 lat przez przecenienie znaczenia ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających oskarżonego przy jednoczesnym niedocenieniu okoliczności łagodzących takich jak chociażby uprzednia niekaralność oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste a także sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, co skutkowało winno znacznym złagodzeniem orzeczonej kary pozbawienia wolności i zastosowanego środka karnego, zwłaszcza poprzez zastosowanie względem oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie T. L. (1) od dokonania czynów opisanych w pkt. X, XII, XIV aktu oskarżenia, a w konsekwencji zmianę wyroku w zakresie pkt. 10, 11, 12, 14, 15, 18, 19, 20 i 22, natomiast w odniesieniu do pkt. 16 i 17 wyroku o zastosowanie wobec T. L. (1) na podstawie art. 69 § 1 KK dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary 1.5 roku pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata i nieorzekanie względem T. L. (1) zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej

ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego wyroku w części objętej zaskarżeniem i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca A. Ż. (1) zarzucił wyrokowi:

1. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 1 wyroku, tj. uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu z pkt. I i II.

Obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. polegający na błędnym przyjęciu że:

w odniesieniu do czynów opisanych w pkt 1 wyroku polegających na nakładaniu przez A. Ż. (1) do przyjęcia przez K. S. (1) od przedstawiciela firmy (...) danych firm, do których winien był skierować zapytania o cenę, przy jednoczesnym wskazaniu przedstawicielowi firmy (...) ceny kontraktu stanowi przekroczenia uprawnień przez K. S. (1) - pełniącego funkcję publiczną dyrektora (...) B. - (...) W. w toku postępowania przetargowego organizowanego na usługi ochrony dla OSIR B. w trybie zapytania o cenę w kontekście obowiązków zamawiającego wynikających z art.69, 70 i 86 ust 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo o zamówieniach publicznych (Dz. U. 06.164.1163), - oskarżony działał na szkodę m .st. W..

b) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającego na wyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy prawnej wyroku, a mianowicie: - na czym miało polegać działanie na szkodę miasta S. W., w jaki sposób działania, do jakich miał nakłaniać oskarżony K. S. miały doprowadzić do odrzucenia innych ofert.

2. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 2 wyroku, tj. uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu z pkt. III.

Obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treści orzeczenia, tj.:

a) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania w tym w szczególności poprzez uznanie, za w pełni wiarygodne zeznania i wyjaśnienia K. S. (1) w sytuacji gdy, świadek ów przedstawił okoliczności zdarzenia w zakresie powyższego zarzutu, które nie zostały potwierdzone innymi dowodami, a w szczególności zeznaniami przesłuchanych świadków, tj. K. S. (3), P. S. (1) i E. W. oraz uznanie za wiarygodne stwierdzenie K. S. (1) jakoby K. S. (3) przekazał mu informację o nieuczciwym podzieleniu się pieniędzmi z łapówki przez A. Ż. (1) z A. P. (1).

b) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania w tym w szczególności poprzez uznanie, za niewiarygodne zeznania K. S. (1) w zakresie w jakim wskazywał on, że nie miał żadnego interesu w tym by przekazać SIWZ K. S. (1), gdyż jego firma miała dobra reputację i wcześniej wygrywała już przetargi w D. B., a osoba A. Ż. (1) nie była mu do niczego potrzebna oraz P. S. (1) w zakresie w jakim Sąd uznał, że nie mógł on przekazać SIWZ K. S. (1) z uwagi na rysujący się konflikt między nimi.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na:

c) błędnym przyjęciu, że A. Ż. (1) obiecał udzielić K. S. (1) - pełniącemu funkcję publiczną dyrektora (...) W. B. - (...) W., korzyść majątkową w nieustalonej wysokości w zamian za przekroczenie uprawnień w celu wyboru firmy (...) Sp. z o.o. które to przekroczenie uprawnień miało polegać na tym, że K. S. (1), działając jako kierownik zamawiającego, zgodnie z art. 18 ustawy prawo o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 r., miał przyjąć od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o. przygotowaną Specyfikację Istotnych Warunków Zamówienia i w całości umieścić ją w dokumentacji przetargowej podczas, gdy wzór specyfikacji K. S. (1) otrzymał od P. D. OSiR T. w ramach współpracy między D. (...) w W..

3. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 4 i 5 wyroku, tj. uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu z pkt. VII.

Obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treści orzeczenia, tj.:

a) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania w tym w szczególności poprzez uznanie, za w pełni wiarygodne zeznania i wyjaśnienia T. M. (1) w sytuacji gdy, świadek ów przedstawiał okoliczności jednego zdarzenia opisując je w kilku wariantach i to wzajemnie się wykluczających, a w sprawach kluczowych dla oskarżonego zaskłaniał się niepamięcią, podczas gdy inne okoliczności sprawy opisywał ze szczegółami.

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania prezesa firmy (...), chociaż stan sprawy tego wymagał i tym samym nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w zakresie stawianego oskarżonemu zarzutu, a w szczególności

powodów z jakich P. P. (1) zdecydował się na wynagrodzenie T. M. (1) kwotą 3-4 tys. zł., a także zaniechanie wyjaśnienia kwestii rentowności przedsięwzięcia związanego z wystawieniem a następnie zapłatą za fakturę wystawioną przez firmę (...).

c) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania P. L. na okoliczność treści miejsca czasu oraz treści spotkań pomiędzy W. J. (1), a A. Ż. (1).

d) art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie z urzędu zwrócenia się przez Sąd do organu podatkowego właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...) Sp. z o.o., o przedłożeniu deklaracji PIT i VAT w zakresie rozliczenia się ww. podmiotu z przychodu jaki przedmiotowa spółka uzyskała wystawiając fakturę VAT na kwotę 204.700,00 zł. dla (...) Sp. z o.o.

e) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażające się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego z pominięciem przeprowadzenia dowodu z zeznań P. P. (1) oraz dowodu z dokumentów w postaci ww. deklaracji podatkowych PIT i VAT przedłożonych organowi podatkowemu przez (...) Sp. z o.o., w okresie objętym przychodem z tytułu wystawionej faktury na rzecz firmy (...), a także pominięcie przy wyrokowaniu zaliczonego do materiału dowodowego, postanowienia Prokuratury Okręgowej w. W. z dnia 6 stycznia 2009 r. sygn. akt V Ds. 151/08 w sprawie umorzenia śledztwa, bez umotywowania tego stanowiska w uzasadnieniu wyroku.

f) art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającego na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy - a mianowicie: okoliczności niepamięci przekazania kwoty 170.000,00 zł., przez T. M. (1), A. Ż. (1), oraz zaniechanie wyjaśnienia celu i rentowności transakcji przeprowadzonej pomiędzy firmą (...) Sp. z o.o., a (...) Sp. z o.o. oraz braku analizy i odniesienia się do motywów rozstrzygnięcia śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w. W. pod sygn. akt V Ds. 151/08.

g) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego co do przesłuchania świadka A. P. (2) i P. S. (3) w zakresie okoliczności wskazanych we wniosku obrony z dnia 6 lutego 2012 r. w sytuacji gdy

przesłuchanie ww. świadków przyczyniłoby się do wyjaśnienia relacji finansowych pomiędzy T. M. (1) i właścicielami (...) Sp. z o.o.

h) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego odnośnie żądania przez obronę dołączenia do akt niniejszej sprawy odpisów kart protokołów z wyjaśnień i zeznań A. P. (2) i P. S. (3) złożonych w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Okręgowym w. W. pod sygn. akt VIII K 76/ 09.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na:

a) przyjęciu, że T. M. (1) został vice dyrektorem (...) pod koniec marca 2004 r. podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, że miało to miejsce z końcem marca 2005 r., a on sam wielokrotnie wskazywał na tę datę będąc przesłuchany w charakterze świadka.

b) przyjęciu, że A. Ż. (1) miał przyjąć korzyść majątkową w wysokości 170.000,00 zł., od W. J. (1), za pośrednictwem vice dyrektora (...) T. M. (1) w okresie od 18 października 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. w sytuacji, gdy, ten ostatni został kierownikiem podległej mu jednostki dopiero z końcem marca 2005 r. i tym samym nie mógł we wcześniejszym okresie inicjować jakichkolwiek działań korupcyjnych, jako vice dyrektor (...) nadzorujący inwestycję budowlaną na (...) w W., a tym bardziej przekazać w rzekomym okresie oskarżonemu gotówkę w ww. wysokości pochodzącą od (...) Sp. z o.o.

4. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 6 wyroku, tj. uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu z pkt. VIII.

Obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treści orzeczenia, tj.:

a) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania w tym w szczególności poprzez uznanie, za w pełni wiarygodne zeznania i wyjaśnienia K. S. (1) w zakresie w jakim wskazywał on, że to na polecenie oskarżonego zatrudnił w jednostce mu podległej K. C. (1) w sytuacji gdy sam świadek przesłuchany kilkakrotnie zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem przedstawił zgoła odmienną wersję zdarzeń związanych z jego zatrudnieniem w OSiR B., a co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania.

b) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu i tym samym dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w szczególności poprzez wyprowadzenie przez Sąd z zeznań K. S. (1), W. J. (1), P. S. (1) i M. J., błędnego założenia, że w okolicznościach przedmiotowego zarzutu, A. Ż. (1) musiał mieć także wpływ na obsadę personalną związaną z osobą K. C. (1) w OSiR B., w sytuacji gdy, ani sam zainteresowany, tj. K. C. (1), ani też świadek M. F. (1) nie potwierdzili, by oskarżony w jakikolwiek sposób ingerował w zatrudnienie K. C. (1).

c) art. 4, 7, 410 i 424 § 1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego w szczególności nie odniesienie się w uzasadnieniu do tych fragmentów zeznań świadków K. C. (1) i M. F. (1), które wskazują na okoliczności zatrudnienia K. C. (1) w OSiR B. i braku bezpośredniego wpływu w tym zakresie A. Ż. (1).

Poza powyższym podnosił zarzut obrazy przepisów postępowania tj.

a) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 42 ust 2 Konstytucji polegający na uniemożliwieniu obrońcy oskarżonego sporządzenia i wniesienia apelacji od uzasadnienia wyroku w części niejawnej

b) art. 42 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 1 lit e), art. 4 ust. 1, art. 8 pkt 2, art. 14 ust. 1, art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych oraz w zw. z 37a ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez naruszenie przez Prezes Sądu Okręgowego w. W. prawa oskarżonego obrony, poprzez nie wyrażenie zgody na sporządzenie niejawnej - opartej na materiałach o klauzuli „ściśle tajne”, w

tym objętym klauzulą uzasadnieniu wyroku - części apelacji w niniejszej sprawie, na znajdującym się w dyspozycji Sądu Okręgowego w. W., specjalnie przeznaczonym do tego celu, akredytowanym w systemie teleinformatycznym klasy (...), co de facto uniemożliwiło obrońcy oskarżonego sformułowanie i uzasadnienie w ramach niniejszego środka zaskarżenia wszystkich zarzutów odnoszących się do niejawnej części wyroku oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

c) art. 113 i 115 § 2 i 3 k.p.k. poprzez odstąpienie od podpisania uzasadnienia przez pełen skład orzekający w sytuacji, gdy brak było obiektywnych przesłanek uniemożliwiających członkowi składu orzekającego uczynienia zadość ww. obowiązki.

d) art. 237 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708 ze zm.) zwanej dalej ustawą o (...), poprzez zaniechanie zamieszczenia w materiale dowodowym postanowienia Sądu Okręgowego w. W. zatwierdzającego legalność przeprowadzonej kontroli operacyjnej, co w konsekwencji eliminuje możliwość dokonania oceny, czy dowody uzyskane w wyniku kontroli operacyjnej mogły być w niniejszej sprawie wykorzystane.

e) art. 34 § 3 k.p.k. polegający na rozpoznaniu sprawy oskarżonych w oderwaniu od innych osób, z którymi zarzucane oskarżonym przestępstwa pozostawały w ścisłym związku.

Mając na uwadze charakter podniesionych zarzutów w oparciu o art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. skarżący wnosil, co następuje, tj.:

1. w zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 1 wyroku, o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

2. w zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 2 wyroku, o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

3. w zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 4 i 5 wyroku, o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

4. w zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 6 wyroku, o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

5. w zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu 8, 9 i 26 wyroku - o jego uchylenie.

Na podstawie art. 427 § 3 k.p.k. skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci:

1. wniosku obrony z dnia 2 sierpnia 2012 r. na okoliczność zwrócenia się do Sądu o umożliwienie sporządzenia apelacji w Kancelarii (...) Sądu w zakresie w jakim uzasadnienie wyroku objęte zostało klauzulą tajności.

2. notatki służbowej z dnia 3 sierpnia 2012 r. na okoliczność niewyrażenia zgody przez Sąd odnośnie udostępnienia odpowiednio zabezpieczonego komputera do sporządzenia apelacji w Kancelarii (...) Sądu.

Obrońca M. L. zarzucił wyrokowi:

- niezastosowanie innego środka określonego w art. 438 pkt 4 k.p.k., a mianowicie warunkowego umorzenia postępowania względem oskarżonej M. L. w sytuacji, w której zostały spełnione wszystkie przesłanki określone w art. 66 § 1 k.k. (bezsorność okoliczności zdarzenia, nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, uprzednia niekaralność oskarżonej, ustawowe zagrożenie nie przekraczające 3 lat pozbawienia wolności), a właściwości osobiste i

postawa oskarżonej wskazują, iż będzie ona przestrzegać porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa, bez konieczności wydawania względem niej wyroku skazującego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej M. L. na dowolny okres próby.

Prokurator zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenie, poprzez przyjęcie, że uznane przez sąd za wiarygodne, spójne logiczne zeznania T. M. (1) i K. S. (1) w powiązaniu z innymi dowodami w postaci dokumentacji przetargowych oraz innych osobowych źródeł dowodowych nie stanowią wystarczającego i zamkniętego materiału dowodowego wskazującego na winę oskarżonych w zakresie czynów IV, V, VI i XI, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżeni dopuścili się wskazanych przestępstw.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, to jest odnośnie czynów z pkt. IV, V, VI, XI i przekazanie w tym zakresie sprawy oskarżonych T. L. (1) i A. Ż. (1), do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacja obrońców T. L. (1) okazała się zasadna tylko w tym zakresie, w którym wskazywała na okoliczności przemawiające za koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku co do czynu przypisanego mu w pkt 10 (zarzut z pkt X aktu oskarżenia) w kierunku korzystnym dla oskarżonego oraz uchylenia tegoż wyroku co do czynów przypisanych mu w pkt 14 i 18 (zarzuty z pkt XII i XIV a/o).

Jednocześnie za bezpodstawną uznać należy powyższą apelację w pozostałym zakresie czyli przede wszystkim w części odnoszącej się do wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. L. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X aktu oskarżenia (przypisanego mu w pkt 10 wyroku) oraz wniosku o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 16 wyroku (pkt XIII a/o) i o nieorzecanie środka karnego z pkt 17 wyroku albo też (alternatywnie) o uchylenie w tej mierze zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jeżeli chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu w pkt X aktu oskarżenia stwierdzić należy, że zebrane w sprawie dowody, z jednej strony pozwalają na odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez Sąd odwoławczy – głównie poprzez wyeliminowanie z opisu czynu ustaleń dotyczących uzależnienia w okresie od 31 października do 24 listopada 2005 r. powołania T. M. (1) na stanowisko zastępcy dyrektora (...) w W. od otrzymywania korzyści majątkowych z zadań i inwestycji realizowanych przez (...) a z drugiej strony, dowody te (wbrew oczekiwaniom skarżących) nie dają podstaw do wydania wyroku uniewinniającego w zakresie dotyczącym dwukrotnego przyjęcia od T. M. (1) korzyści majątkowej, w kwocie łącznie 100.000 zł, w okresie od lutego do kwietnia 2007 r. Wszystkie zarzuty i argumenty przedstawione przez skarżących w tym zakresie – bez względu na to czy odnoszą się do obrazu przepisów postępowania, w tym art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. (pkt 2b – akapit czwarty i piąty, pkt 2f apelacji), czy też wskazują na błąd w ustaleniach faktycznych (pkt 3 drugi akapit apelacji) - sprowadzają się w istocie, jak to wynika z uzasadnienia apelacji, do zakwestionowania wiarygodności dowodów na których Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego, a w szczególności do zakwestionowania wiarygodności dowodu z wyjaśnień i zeznań świadka T. M. (1).

Odnosząc się na wstępie do zarzutów naruszenia prawa procesowego stwierdzić należy, że w tym przypadku nie jest wystarczającym jedynie wskazanie konkretnego uchybienia ale, stosownie do art. 438 pkt 2 k.p.k. należy wykazać możliwość istnienia związku pomiędzy obrazą danego przepisu prawa a treścią zaskarżonego orzeczenia. Z tego względu nie sposób podzielić postawionego w pkt 2f apelacji zarzutu obrazu art. 424 k.p.k. w aspekcie jego wpływu na treść wyroku, w zakresie dotyczącym zarzutu z pkt X aktu oskarżenia. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest bowiem czynnością wtórną wobec samego wyrokowania. Zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego czy treść pisemnych motywów wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. Uzasadnienie wyroku w powyższej sprawie, w części odnoszącej się wprost do zarzutu z pkt X aktu oskarżenia (str. 44 – 51) - nawet jeśli uznać, że jest w niektórych

fragmentach nadmiernie zwięzłe (np. co do mechanizmu uzyskania pieniędzy od uczestnika przetargu na ochronę obiektu (...)) - nie zawiera tego rodzaju mankamentów, które czyniłyby niemożliwym prześledzenie i poddanie kontroli rozumowania Sądu I instancji, czy też uniemożliwiłyby merytoryczne ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych.

Tym samym nie można przyjąć, że sposób sporządzenia pisemnych motywów wyroku, w wyżej określonej części spowodował, iż orzeczenie Sądu I instancji uchyla się w tym zakresie spod kontroli instancyjnej, co sprawia, że zarzut obrazy art. 424 k.p.k. w odniesieniu do tej części uzasadnienia nie spełnia wymogów z art. 438 pkt 2 k.p.k.

Ustosunkowując się do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że reguła zawarta w tym przepisie ma zastosowanie jedynie wtedy, gdy nie dające się usunąć wątpliwości rzeczywiście w sprawie występują. Nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego zostałby naruszony tylko wówczas gdyby Sąd orzekający w sprawie nabrał wątpliwości co do przebiegu czynu przypisanego oskarżonemu, a następnie wobec niemożności usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie, w aspekcie czynu z pkt X a/o, nie występuje a zatem o obrazie art. 5 § 2 k.p.k. nie może być mowy. Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. ma bowiem rację bytu nie wtedy gdy skarżący uznają, że w sprawie występują nieusuwalne wątpliwości ale wtedy gdy to Sąd stwierdza ich istnienie, a pomimo to postępuje niezgodnie z tym przepisem.

Dla porządku należy dodać, że Sąd odwoławczy, zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym (zawartego w pkt X a/o) zarzutu uzależnienia przez oskarżonego awansu T. M. od otrzymywania korzyści majątkowych, nie dostrzegł zarazem potrzeby odwoływania się w tej mierze do reguły in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. Ustalenia poczynione w tej kwestii przez Sąd I instancji obarczone były błędem dowolności – Sąd oparł je na faktach nieudowodnionych – co nie może być utożsamiane z sytuacją istnienia uzasadnionych wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.

Jednocześnie trzeba podkreślić, że w pozostałym zakresie, dotyczącym zawartego w pkt X a/o zarzutu przyjęcia przez oskarżonego od T. M. kwoty 100.000 zł, oceny i ustalenia Sądu I instancji nie budzą zastrzeżeń.

Zgodnie z, powołanym przez skarżących, przepisem art. 410 k.p.k. przedmiotem analizy Sądu powinny być wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, zaś całokształt tych okoliczności po ich prawidłowym ujawnieniu w procesie – winien stanowić podstawę wydanego rozstrzygnięcia. Z powyższych obowiązków Sąd I instancji wywiązał się, w wyżej określonym zakresie, w sposób należyty.

Właśnie w tym zakresie Sąd I instancji rozważył w sposób obiektywny całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w toku rozprawy oraz poddał je wnikliwej ocenie, zgodnej ze wskazaniem logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego – zatem nie ma żadnych podstaw do uznania, że Sąd ten uchybił tu zasadzie określonej w art. 7 k.p.k.

W oparciu o wszechstronną analizę całokształtu dowodów (istotnych dla rozstrzygnięcia w powyższym zakresie), których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej oraz nie wykracza poza ramy oceny swobodnej, Sąd I instancji poczynił kompletne i bezbłędne ustalenia faktyczne wskazujące, że oskarżony T. L. (1), w nieustalonym czasie w okresie od lutego do kwietnia 2002 r., przyjął dwukrotnie od T. M. (1) korzyść majątkową w kwocie łącznie 100.000 zł.

Apelacja obrońców oskarżonego T. L. (1) nie zawiera natomiast takich zarzutów i argumentów które mogłyby naruszyć trafność powyższych ocen i ustaleń. W szczególności na akceptację nie zasługują wszystkie te argumenty, (wymienione zarówno w ramach zarzutów apelacyjnych, jak i w uzasadnieniu apelacji) za pomocą, których skarżący usiłują zakwestionować sądową ocenę wiarygodności relacji (wyjaśnień i zeznań) świadka T. M. (1).

Jak bowiem wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd poddał relacje T. M. (1) wnikliwej analizie (szczególnie w zakresie czynu z pkt X aktu oskarżenia), w korelacji z innymi ujawnionymi w sprawie dowodami a także ocenił je w logiczny sposób, uwzględniając wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Na tej podstawie Sąd I instancji słusznie przyjął, że relacje świadka T. M. (1) zasługują na wiarę w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i że, tym samym, nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż T. M. (1), świadomie fałszując rzeczywistość, obciążał w toku śledztwa i postępowania sądowego, oskarżonego T. L. (1) (i pozostałych oskarżonych) sprawstwem niepopelnionych przez niego przestępstw.

Nie można w związku z tym zaaprobować toku rozumowania zaprezentowanego przez skarżących, w myśl którego, osoba podejrzana o popełnienie szeregu przestępstw staje się automatycznie niewiarygodna jeżeli zdecyduje się na złożenie szczerych wyjaśnień obciążających inne osoby, w celu poprawienia swojej sytuacji procesowej – czy to w drodze wniosku o którym mowa w art. 335 k.p.k. (wyjaśnienia T. M. (1) z 30 czerwca 2007 – k. 3562v), czy też w ramach instytucji określonych w art. 60 § 3 i 4 k.p.k. (wyjaśnienia T. M. (1) z 4 lipca 2007 r. – k. 210). Okoliczność, że postawa T. M. (1) w toku śledztwa doprowadziła w efekcie do złożenia przez prokuratora wniosku o wydanie, w trybie art. 335 k.p.k., wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, nie może być – jak chce skarżący – argumentem przemawiającym za koniecznością zakwestionowania jego wyjaśnień (vide akt oskarżenia przeciwko T. M. (1) k. 4366 – 4366v). Tezę taką należałoby wykazać, czego skarżący nie uczynił.

W szczególności za gołosłowne uznać należy sugestie skarżących, że T. M. (1), w zamian za pomówienie T. L. (1), uzgodnił z prokuratorem zadziwiająco łagodny „wyrok” (str. 10 – 11 apelacji). Skarżący konstruując tego rodzaju domniemanie, zakładają a priori nierzetelność i złą wolę organów procesowych, a jednocześnie pomijają okoliczność, że proponowana we wniosku prokuratora kara 3 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 6 lat, wymagała sięgnięcia po instytucję określoną w art. 60 § 5 w zw. z art. 60 § 3 k.p.k. (której zastosowanie ma charakter obligatoryjny) oraz ewentualnie art. 60 § 4 k.p.k. W tym kontekście należy przypomnieć, że możliwość skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 i 5 k.p.k. jest uwarunkowana wskazaniem przez oskarżonego, co najmniej dwóch osób występujących w popełnionych przez niego przestępstwach. Tym samym dla polepszenia swojej sytuacji procesowej T. M. (1) deklarując wolę skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.p.k. w zakresie przestępstw w których uczestniczył (k. 210 akt) nie musiał podawać – obok informacji dotyczących szeregu realnie popełnionych przestępstw, w których brało udział kilkanaście współdziałających z nim osób (vide pkt I – XI i XIII – XX aktu oskarżenia z 24 sierpnia 2010 r.) – dalszych nieprawdziwych informacji fałszywie obciążających kolejną osobę - tj. T. L. (1). Przy tym gdyby akurat w odniesieniu do okoliczności obciążających T. L. (1) popełnieniem czynu polegającego na przyjęciu kwoty 100.000 zł. T. M. (1) mijał się z prawdą, to z pewnością nie zadawałby sobie trudu budowania tak skomplikowanego stanu faktycznego uwzględniającego uczestnictwo szeregu innych osób (począwszy od S. Z. i K. – co do pozyskania 300.000 zł, poprzez S. i Z. – co do podziału tej kwoty, po K. B. – co do udostępnienia samochodu ministra sportu – k. 210-212, k. 220-221), a tym samym obarczonego wysokim ryzykiem zdemaskowania nieprawdy i w konsekwencji utraty możliwości skorzystania z przywilejów określonych w art. 60 § 3 i 5 k.k.

Trafna jest w tym aspekcie konstatacja zawarta w rozważaniach Sądu I instancji, który uznał, że T. M. (1) (podobnie jak K. S. (1)) nie miał powodu by podawać w tym zakresie nieprawdziwe informacje, skoro tych prawdziwych, potwierdzonych innymi dowodami, jest wystarczająco wiele (str. 60 uzasadnienia). Sąd ten, wbrew zarzutom skarżących, odniósł się w swoich rozważaniach do kwestii interesu prawnego jaki T. M. (1) miał, w pomawianiu innych osób o popełnienie przestępstw związanych z funkcjonowaniem (...)u, słusznie zarazem przyjmując, że okoliczność ta nie może dyskredytować w całości wiarygodności jego zeznań i wyjaśnień (str. 29 uzasadnienia).

Argumenty przytaczane w tym zakresie przez obrońców T. L. (1) sprowadzają się w istocie do przyjęcia założenia o każdorazowej niewiarygodności podejrzanego ubiegającego się o skorzystanie z przywileju określonego w art. 60 § 3 k.k. To z kolei byłoby równoznaczne z lansowaniem legalnej teorii dowodów, która nie jest akceptowana w doktrynie polskiego prawa procesowego, jak i w orzecznictwie.

Jest przy tym oczywistym, że relacje osoby ubiegającej się o zastosowanie art. 60 § 3 lub 4 k.p.k. podlegają, tak jak w niniejszej sprawie, wnikliwej weryfikacji i tylko w przypadku gdy przedstawiają one prawdziwy przebieg inkryminowanych wydarzeń, mogą prowadzić do uzyskania przywilejów określonych w art. 60 § 5 k.k.

Kwestionując wiarygodność wyjaśnień i zeznań T. M. (1), skarżący w sposób polemiczny odnoszą się do okoliczności, które Sąd I instancji, wyczerpująco i przekonująco omówił w kontekście całokształtu zgromadzonych dowodów dotyczących zarzutu z pkt X aktu oskarżenia (str. 44 – 51 uzasadnienia wyroku).

Podzielając stanowisko Sądu I instancji w zakresie dotyczącym wartości dowodowej relacji T. M. (1), nie można zgodzić się ze skarżącymi, iż Sąd ten nadał im przymiot wiarygodności, dokonując oceny sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania.

Za bezpodstawne uznać należy w szczególności argumenty skarżących wskazujące, że skoro, w zakresie zarzutu dotyczącego zażądania od Prezesa Zarządu Spółki (...), w latach 2004 – 2005, kwoty 170.000 zł (pkt XI a/o), Sąd I instancji dopuścił jako prawdopodobną wersję, iż A. Ż. podpierał się wtedy nazwiskiem T. L. (1) (wówczas dyrektora (...)) dla uwiarygodnienia swoich nielegalnych działań, to tenże Sąd powinien dojść do analogicznych konkluzji również w zakresie czynu z pkt X a/o – popełnionego w miesiącach luty – kwiecień 2007 r. Zdaniem skarżących, T. M. (1) miałby „podpierać” się nazwiskiem T. L. (1), wobec D. (...) K. S. (1), aby podporządkować go procederowi łapówkarskiemu i nie dopuścić do sytuacji w której K. S. uniemożliwiłby mu generowanie lewych pieniędzy (str. 15 apelacji).

Jest to jednak rozumowanie z gruntu nietrafne. Przecież K. S. (1), jak to wynika z jego wyjaśnień, już we wcześniejszym czasie, przez okres przeszło 3 lat, uczestniczył w popełnianiu szeregu przestępstw o charakterze korupcyjnym (w tym z udziałem T. M. (1)), polegających m.in. na nielegalnym generowaniu pieniędzy z inwestycji nadzorowanych przez OSIR – B., a następnie przez (...) (pkt. II - XX a/o z 24 sierpnia 2010 r. k. 4363). Nadto K. S. (1) o istnieniu koncepcji generowania pieniędzy z „lewych” przetargów (z udziałem T. L. (1)) został poinformowany już jesienią 2006 r., w związku z mianowaniem go na funkcję D. (...) (k. 3846, 3849v, 295). Nie ma zatem żadnych logicznych przesłanek do przyjęcia, że - jak chce skarżący - T. M. (1), akurat w lutym 2007 r., po otrzymaniu 300.000 zł łapówki od S. Z. (2), miałby ponownie legitymować wobec K. S. swoje działanie, powołując się (niezgodnie z prawdą) na nazwisko (...) T. L. (1).

Warto w tym kontekście przytoczyć oświadczenie K. S. złożone na rozprawie głównej: „M., mówiąc mi, że przekazuje łapówkę jednej czy drugiej osobie, w tym m.in. panu Ministrowi T. L. (1), to nie miałem prawa mu nie wierzyć” (k. 3853v).

Niezależnie od tego sam fakt, że T. M. (1) już w lutym 2007 r. poinformował K. S. (1) o przekazaniu T. L. części z uzyskanej od S. Z. kwoty 300.000 zł stanowi niezwykle istotną okoliczność na tle tych wszystkich argumentów skarżących, które wskazują, że przyjęcie przez T. L. (1) korzyści majątkowej w lutym - kwietniu 2007 r. jest wyłącznie fikcyjną wersją wydarzeń, wykreowaną przez T. M. dopiero, w związku z jego aresztowaniem, w końcu czerwca 2007 r.

W szczególności brak jest podstaw do uznania, że wersja obciążająca T. L. (1) popełnieniem powyższego przestępstwa ,powstała w ramach śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę i (...) czy to na skutek niedozwolonych ingerencji organów ścigania (które - jak to sugerują obrońcy - miałyby manipulować materiałem dowodowym, kierując się bliżej nieokreślonymi motywami politycznymi), czy też w wyniku zmywy świadków oskarżenia. Przecież główni świadkowie oskarżenia (T. M. (1) i K. S. (1)) zostali zatrzymani w tym samym momencie i tymczasowo aresztowani, co wyklucza możliwość uzgodnienia wspólnej fałszywej wersji, dotyczącej, co warto podkreślić, nie tylko przestępstwa popełnionego przez T. L. (1) (pkt X a/o) ale i szeregu innych następstw popełnionych, w sumie, przez kilkanaście osób (vide akt oskarżenia - k. 4363 i nast.).

Co zaś się tyczy zastrzeżeń, wyrażonych w apelacji obrońców T. L. (1), odnośnie nierozważenia przez Sąd I instancji całego podłoża politycznego, związanego z sytuacją w Ministerstwie Sportu w czasie w którym doszło do aresztowania T. M. i K. S., stwierdzić należy, że Sąd I instancji dostrzegł tą problematykę, analizując wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1) (str. 59 uzasadnienia) i zarazem trafnie uznał, iż materiał dowodowy zawarty w aktach, pozwala na dokonanie odmiennej oceny od tej, którą zaprezentował oskarżony (str. 60 uzasadnienia wyroku). Podkreślić też trzeba, że Sąd

I instancji nie był zobowiązany do rozważania oraz weryfikowania w powyższym zakresie faktów domniemywanych przez oskarżonego T. L. (1), a zarazem pozbawionych racjonalnego uwiarygodnienia – jak choćby domniemania, że zarzucono mu dokonanie niepopelnionych przez niego przestępstw w związku z zaplanowanymi zmianami kadrowymi w Kancelarii Prezydenta RP (wyjaśnienia oskarżonego str. 3436v – (...)).

Podobnie rzecz się ma z kolejną nierzeczywistą i nienadającą się do rzeczowej oceny tezą, że prokurator wyłączył do odrębnego rozpoznania sprawę T. L. (1) (i A. Ż. (1)) po to by manipulować procesem, m.in. poprzez nadanie statusu świadka osobom obciążającym oskarżonych (T. M., K. S., W. J.) i kształtowanie ich zeznań za pomocą nielegalnych zabiegów organów prowadzących postępowanie przygotowawcze oraz po to by uniemożliwić obrońcom T. L. (1) jego skuteczną obronę (str. 6, 8, 10 apelacji). Jak trafnie zauważył Sąd I instancji prokurator wskazał powody wyłączenia sprawy T. L. (1) do odrębnego postępowania w postanowieniu z 20 marca 2008 r. (k. 4627v w zw. z k. 14 akt). W uzasadnieniu tego postanowienia powołano się m.in. na okoliczność, że w ramach wątków dotyczących podejrzanych T. L. (1) i A. Ż. (1) przeprowadzono czynności zmierzające do zakończenia sprawy, zaś wobec innych podejrzanych osób zachodzi konieczność kontynuowania postępowania pod dotychczasową sygnaturą akt 79/07. Czynności dowodowe w tym postępowaniu były przeprowadzone w dalszym ciągu – jeszcze w 2009 r. (np. k. 4701 w zw. z k. 4758) zaś akt oskarżenia w sprawie T. L. i A. Ż., wyłączonej do odrębnego rozpoznania, wniesiono już w czerwcu 2008 r.

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że wyodrębnienie wątku dotyczącego T. L. (1) (i A. Ż.), było zabiegiem bezprawnym, podjętym w celu manipulowania dowodami obciążającymi oskarżonych. Nietrudno zauważyć, że gdyby rzeczywiście zeznania świadków oskarżenia (T. M., T. S., W. J.) zostały ukształtowane (jak wywodzą skarżący) za pomocą stosowania nielegalnych metod przez organy ścigania, to nie wystąpiły by pomiędzy nimi tak widoczne (szeroko omawiane przez Sąd I instancji) rozbieżności, jak np. co do momentu powiadomienia K. S. (1) przez T. M. (1) o koncepcji generowania „lewych” pieniędzy, czy co do wysokości kwoty jaką otrzymał K. S. od T. M..

Nie sposób też uznać za tego rodzaju za nielegalną metodę (eksponowaną przez obrońców), odosobniony, fakt poinformowania K. S. (1) przez niezidentyfikowanego funkcjonariusza, że T. M. (1), „mówi o innych kwotach” (k. 3854). Gdyby rzeczywiście, - jak sugerują skarżący, - dążono w ten sposób do dopasowania wyjaśnień K. S. (1) do wyjaśnień T. M., to K. S. otrzymałby wówczas konkretną informację, wskazującą na wysokość kwot o jakich mówił T. M. (1).

Jeżeli chodzi o rzekome groźby i zastraszanie świadków to zauważyć należy, że informacje na ten temat pochodzą od osób niewątpliwie zainteresowanych zdyskredytowaniem czynności podejmowanych przez organa ścigania – tj. żony A. A. Ż. zd. L. (k. 4251) i A. (...) oskarżonego w (powiązanej ze sprawą niniejszą) sprawie VIII K 76/09 Sądu Okręgowego w. W. (k. 4306v). Nadto zeznania tych osób nie weszły w skład podstawy dowodowej wyroku skazującego oskarżonych, a zatem nie ma podstaw do stwierdzenia, że znajduje w tym przypadku zastosowanie reguła określona w art. 171 § 7 k.p.k.

Nie sposób merytorycznie polemizować z sugestiami skarżących, że poprzez wyłączenie sprawy T. L. i A. Ż., obrońcy zostali celowo odcięci od wyników śledztwa w sprawie T. M. i innych osób, przez co nie mogli „szkodzić interesom procesowym” osób pomawiających T. L. (1) (str. 11 apelacji).

Warto jedynie nadmienić, że prawo do obrony oskarżonego, rozumiane (w sensie materialnym) jako prawo do przeciwstawiania się tezom oskarżenia – np. poprzez składanie wniosków dowodowych, czy wykazywanie niewiarygodności dowodów obciążających – nie doznało w tym przypadku żadnego uszczerbku. Oskarżony i jego obrońcy posiadali w toku procesu nieograniczoną możliwość podejmowania tego rodzaju działań, zmierzających do wykazania niewinności T. L. (1). Przy tym Sąd I instancji, zgodne z wnioskami obrony, sukcesywnie zapoznawał się z materiałem dowodnym, gromadzonym w sprawach powiązanych ze sprawą niniejszą, ujawniając te dowody, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy (np. zeznania K. - k. 4655 w zw. z k. 4758).

Uzupełniając dołączyć należy, że obrońcy oskarżonych, już na etapie śledztwa, korzystali w szerokim zakresie z możliwości kontrolowania i weryfikowania wyjaśnień i zeznań osób obciążających oskarżonych, uczestnicząc w ich przesłuchaniach w trybie przewidzianym przez art. 317 § 1 k.p.k. (np. przesłuchanie T. M. (1) k. 2383 – 2389).

Obrońcy oskarżonego, kwestionując w pierwszym rzędzie wiarygodność wyjaśnień i zeznań świadka T. M. (3), w odniesieniu do czynu z pkt X aktu oskarżenia, zdają się nie dostrzegać tego, że nie jest to dowód odosobniony w kontekście całokształtu zebranego materiału dowodowego. Relacje tego świadka znajdują bowiem obszerne potwierdzenie w szeregu innych, wiarygodnych dowodach. Kwestia dowodów wspierających wiarygodność świadka T. M. (1) została wyczerpująco omówiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zaś stanowisko zajęte w tym zakresie przez Sąd I instancji, w pełni podziela Sąd odwoławczy.

Nie można zapominać, że wyjaśnienia i zeznania T. M. (1) zostały pozytywnie zweryfikowane za pomocą innych dowodów nie tylko w odniesieniu do czynu z pkt X a/o, ale również co do pozostałych przestępstw, których relacje te dotyczą. Wystarczy wskazać na, oparte po części, na wyjaśnieniach T. M. (1), ustalenia faktyczne dotyczące zatrudnienia M. M. (2) w (...) (pkt XIII a/o). W tym przypadku relacje T. M. (1) znalazły pełne potwierdzenie w dokumentach i zeznaniach świadków oraz, co do zasady, w wyjaśnieniach oskarżonych T. L. (1) i M. L..

Podobnie, o czym będzie jeszcze mowa, wiarygodność wyjaśnień T. M. (3) (w zakresie dotyczącym czynu z pkt VII a/o) została poparta szeregiem dowodów w postaci zeznań świadków (W. J., P. S., W. R., B. K. i in.) oraz zabezpieczoną w toku śledztwa dokumentacją firm (...) i (...).

Należy podkreślić, że również w odniesieniu do czynu zarzucanego T. L. (1) w pkt X a/o, zeznania i wyjaśnienia T. M. (1) są solidnie zakotwiczone w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, i to w stopniu nie mniejszym niż w zakresie dotyczącym pozostałych zarzutów opartych na relacjach tego świadka.

Sąd I instancji w swoich rozważaniach, trafnie wskazał na fakt, że o samej koncepcji generowania nielegalnych pieniędzy, z inwestycji realizowanych przez (...) (budowa (...) Centrum (...)), T. M. (1) poinformował D. Naczelnego (...) A. P. (3) tuż po jego mianowaniu, czyli już w lutym 2006 r. (k. 284). Zeznania T. M. (1) zostały w tym zakresie potwierdzone przez A. P.. Za realny uznać przy tym należy pogląd T. M. (1), że rzeczywistym powodem odejścia A. P. z funkcji D. (...) mógł być jego negatywny stosunek do zaproponowanych mu, pozaprawnych działań.

O istnieniu koncepcji nielegalnego pozyskiwania pieniędzy, (tym razem, że wskazaniem na współudział T. L. (1)) T. M. (1) poinformował też, - o czym była już mowa – K. S. (1), jesienią 2006 r. w S. w związku z jego mianowaniem na D. (...).

Jeżeli chodzi o sam mechanizm pozyskania pieniędzy w kwocie 300.000 zł od firmy S. Z., w związku z kontraktem na ochronę obiektów (...), to został jednolicie opisany w, zgodnych w tym zakresie, wyjaśnieniach T. M. (1) i K. S. (1) (k. 22 i nast., k. 37 i nast.). Co istotne, D. K. (1), który (w świetle wyjaśnień T. M. (1) i K. S. (1)) do pewnego momentu uczestniczył, w imieniu S. Z., w negocjacjach dotyczących pozaprawnego sposobu rozstrzygnięcia przetargu na ochronę obiektów (...), potwierdził ten fakt w swoich zeznaniach (zeznania K. k. 4658 ujawnione przez Sąd I instancji, w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k., w związku z pobytem świadka za granicą – k. 4758). P. K., składając wówczas wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, podał, że powiedział K. S. (1), iż S. Z. odwdzieczy się za wygranie przetargu z tym, iż zastrzegając, że nie pamięta czy S. Z. wskazywał na konkretną kwotę i nie pamięta, czy wprost mówił K. S., iż dostanie pieniądze od S. Z.. Z zeznań K. S. (1) i T. M. (1) wynika, że oferowano wówczas kwotę ponad 200.000 zł – 250 do 300 tysięcy złotych (k. 23,41)

Warto podkreślić, że sam fakt otrzymania od firmy S. Z. w omawianym okresie, kwoty 300.000 zł znajduje, - wbrew twierdzeniom skarżących, - obiektywne potwierdzenie w materiale dowodowym.

Z treści, wskazanych przez Sąd I instancji, dokumentów (uzasadnienie str. 49) – tj. rachunku bankowego S. Z. (k. 2335) i protokołu jego oględzin (k. 2338) – wynika, żeby pobrał on w dniu 19 lutym 2007 r. z banku (...), w gotówce, kwotę 300.000 zł, czyli kwotę równoważną wysokości łapówki o jakiej mówił w swoich relacjach T. M. (1).

Podzielić zatem należy stanowisko Sądu I instancji, że sam fakt uzyskania w tym czasie nielegalnej korzyści majątkowej został wykazany, tym bardziej, że nie sposób przyjąć w tym zakresie - lansowanej przez skarżących - tezy o zafalszowaniu rzeczywistości przez T. M. (1) lub o manipulowaniu dowodami przez organa ścigania. Dane z rachunku bankowego S. Z. objęte były bowiem tajemnicą bankową. Zatem w momencie gdy T. M. (1) składał wyjaśnienia dotyczące pozyskania 300 .000 zł od firmy S. Z. oraz podziału tej kwoty m. in. z udziałem T. L. , nie było możliwości „dopasowywania” tych relacji do przebiegu operacji finansowych, odzwierciedlonych na ww. rachunku.

Analogiczna konstatacja dotyczy, analizowanego przez Sąd I instancji dowodu z nagrań rozmowy T. M. (1) z T. L. (1) z dnia 18 grudnia 2006 r. (str. 50 – 51 uzasadnienia). Nagrania te, zabezpieczone z dysku zewnętrznego (znalezionego podczas przeszukiwania samochodu T. M. (1)) oraz ujawnione w ramach oględzin zawartości jego komputera, zostały odtworzone w dniach 12 października 2007 i 11 stycznia 2008 r. Tym samym nie mogły stanowić podstawy do konstruowania, wyjaśnień T. M. (1) składanych w lipcu 2007 r., obciążających (jak twierdzą skarżący – fałszywie) T. L. (1) sprawstwem czynu polegającego na przyjęciu kwot 70.000 zł oraz 30.000 zł (k. 693, k. 1571). Zapisy przebiegu tejże rozmowy potwierdzają wiarygodność tych wyjaśnień T. M. (1), w których opisuje on mechanizm przekazywania T. L. (1) ww. kwot, podważając zarazem wyjaśnienia składane w tej mierze przez T. L. (1) oraz zeznania jego kierowcy B. B. (1).

T. M. (1) konsekwentnie twierdził, że późną jesienią pod koniec 2006 r., T. L. (1) powiedział mu, iż jeżeli byłoby jakieś pieniądze (wygenerowane w związku z działalnością (...)), to ma poprosić go o samochód i włożyć je do torby znajdującej się w bagażniku. Wówczas kierowca T. L. (1) (B. B.) za jego zgodą miał udostępnić T. M. samochód (k. 211 – 212, 30v, 1085v – 1086). T. M. (1) wyjaśnił, że był naciskany przez T. L. i wielokrotnie nagabywany, czy nie potrzebuje pożyczyc od niego samochodu. T. M. grał wówczas na zwłokę (k. 1086). W końcu, co najmniej dwukrotnie (po ustaleniu z T. L.), telefonował do B. B. w sprawie o pożyczenie samochodu – raz około 20 lutego 2007 r. – gdy, po udostępnieniu samochodu, włożył do torby znajdującej się w bagażniku 70.000 zł i - drugi raz w marcu 2007 r. – gdy, po krótkotrwałym użytkowaniu samochodu, włożył do bagażnika samochodu 30.000 zł.

Z wyjaśnień T. L. (1) i z zeznań B. B., wynika natomiast, że nigdy nie było, pomiędzy nimi a T. M. (1) ustaleń, co do wypożyczenia mu samochodu. Według B. B., ani T. M. ani T. L., nigdy nie zwracali się do niego w sprawie pożyczania samochodu T. M. (1) (k. 70). Z kolei T. L. twierdził, że nie pamięta czy T. M. zwracał się do niego o użyczenie samochodu (k. 1136). T. M. (1) miał wozić kierowca B. B. .gdyż M. często nadużywał alkoholu i potrzebował samochodu z kierowcą (k. 1135, 2669).

W związku z powyższym zauważyć należy, że z zabezpieczonego zapisu rozmowy z grudnia 2006 r. wynika jednoznacznie, że T. L. (1) proponował T. M. pożyczenie samochodu „od kierowcy” B. B., a nie wypożyczenie samochodu z kierowcą.

Charakterystyczny jest w tym kontekście następujący fragment wypowiedzi T. L. (1): „proponuję żeby zrobić tak, że po prostu, ja będę wiedział, że jak ty po prostu powiesz Panu B., że potrzebujesz od niego samochód, to wiesz na pół dnia i już tak”. „Tak, że po prostu, po prostu wiesz, że weźmiesz od pana B....” (k. 1573). Warto zauważyć, że T. M. (1) (jak wynika z fragmentów nagrywanej rozmowy) właściwie zignorował powyższe propozycje T. L. i skierował rozmowę na inny temat – wypożyczenia samochodu (...)u T. L. na wakacje (k. 1573).

Do kwestii ustaleń (dokonywanych pomiędzy T. M. (1), T. L. (1) i B. B. (1)) dotyczących wypożyczenia samochodu w 2007 r. odnoszą się też materiały zgromadzone w aktach niejawnych. Przypomnieć też należy, że również K. S. (1) wyjaśnił, że został, poinformowany przez T. M. o mechanizmie przekazywania pieniędzy T. L. (1) – właśnie poprzez pozostawianie ich w bagażniku samochodu T. L. (k. 42).

Podsumowując dotychczasowe rozważania podkreślić trzeba, że na aprobatę zasługuje stanowisko Sądu I instancji, iż dowód z zeznań T. M. (1) - w powiązaniu z szeregiem wyżej, omawianych dowodów, potwierdzających jego wersję wydarzeń - stanowi należyłą podstawę do poczynienia bezbłędnych ustaleń faktycznych, odnośnie czynu T. L. (1), polegającego na przyjęciu korzyści majątkowej, w miesiącach luty –kwiecień 2007 r., w kwotach 70.000 zł i 30.000

zł. Przy czym, w świetle analizowanych do tej pory dowodów, za zupełnie nieuprawniony uznać należy zarzut (pkt 2b ostatni akapit apelacji), że to wyłącznie fakt okazjonalnego użyczenia samochodu stanowił podstawę ustalenia, iż był on wykorzystywany do przekazywania T. L. (1) pieniędzy z nielegalnych źródeł.

Wymowa całokształtu, istotnych dla rozstrzygnięcia tej kwestii, dowodów, we wzajemnym ich powiązaniu, jest tak przytłaczająca, że w żadnym przypadku nie można mówić o wadliwości ocen i przekonaniu Sądu I instancji co do sprawstwa i winy T. L. (1) w zakresie powyższego czynu.

Dlatego za bezskuteczne uznać należy wszelkie zastrzeżenia skarżących, dotyczące ocen i ustaleń Sądu w wymienionym wyżej zakresie, w tym szczególnie, wszystkie argumenty mające na celu zdyskwalifikowanie sądowej oceny wiarygodności zeznań i wyjaśnień T. M. (1).

Wbrew twierdzeniom skarżących (zarzut 2b - czwarty akapit) Sąd I instancji nie przypisał zeznaniom T. M. (1) i K. S. (1) przymiotu spójności. Sąd ten dostrzegł bowiem rozbieżności pomiędzy relacjami tych osób np. co do momentu w którym K. S. został poinformowany o koncepcji generowania pieniędzy z inwestycji (...), co do kwoty łapówki którą K. S. przyjął od T. M., czy co do przebiegu rozmów w sprawie uzyskania kwoty 300.000 zł w związku z przetargiem na ochronę obiektów (...) itp. (str. 48, 49, 51 uzasadnienia), słusznie uznając, że nie mogą one stanowić podstawy do podważenia wiarygodności wersji prezentowanej przez T. M. (1). Przykładowo, Sąd ustalił - zgodnie z wersją T. M., - że K. S. był informowany o oczekiwaniach wobec jego osoby w zakresie generowania pieniędzy, jeszcze przed mianowaniem go na stanowisko D. (...) (str. 20 uzasadnienia w zw. z 48).

Odnosnie, eksponowanych przez skarżących, różnic pomiędzy zeznaniami K. S. (1) i T. M. (1) w kwestii podziału 300.000 zł pochodzących od S. Z. wypada nadmienić, że to T. M. (1) był tym sprawcą, który realnie wręczał określone kwoty innym osobom. Natomiast K. S. (1) otrzymywał w tym zakresie jedynie informacje z drugiej ręki (tj. od T. M.). Były to początkowo wyłącznie informacje o planach jakie miał w tej mierze T. M.. Natomiast po dokonaniu podziału kwoty 300.000 zł T. M. (1) poinformował K. S. tylko o przekazaniu części pieniędzy T. L. (1). K. S. (1) nie wiedział zatem, komu i w jakiej wysokości T. M. przekazał pozostałą część ww. kwoty (k. 41).

Jednocześnie zaznaczyć należy, że okoliczność, iż K. S. (1) nie przyznaje się do przyjęcia od T. M. (1) kwoty przewyższającej 50.000 zł nie stanowi przesłanki podważającej wiarygodność wyjaśnień T. M. (1) w zakresie dotyczącym przekazania kwot 70.000 zł i 30.000 zł T. L. (1).

Relacje T. M. (1) są bowiem w tym zakresie wyjątkowo konsekwentne – zarówno (o czym była już mowa) co do samego sposobu przekazywania pieniędzy, jak i co do wysokości przekazywanych kwot.

Warto zauważyć, że wstępnie wskazaną (w początkowych wyjaśnieniach) wysokość pierwszej kwoty pieniędzy, przekazanych T. L. (1) (80.000zł) T. M. (1) skorygował na korzyść T. L. (do 70.000 zł) w kolejnych wyjaśnieniach (składanych następnego dnia) – po przypomnieniu sobie faktu, iż w podziale 300.000 zł uwzględnił również inną osobę (k. 23v, k. 29v). Z pewnością - wbrew oczekiwaniom skarżących - wiarygodności relacji T. M. (1) nie dyskredytuje fakt, że początkowo mówił on o otrzymaniu pieniędzy od S. Z. w aktówce (teczce), a w zeznaniach składanych następnego dnia sprecyzował, że była to raczej czarna torba z uchem (k. 23, 29v). Podczas okazania torby znalezionej w samochodzie K. S. (1), T. M. (1) powiedział, że jest to właśnie torba otrzymana od S. Z., z tym, że (prawdopodobnie) dał ją K. S. ale już po wręczeniu łapówki, w celu jej przeniesienia (k. 48).

Nie jest zatem tak, jak to podnoszą skarżący, że zeznania T. M. są wewnętrznie sprzeczne skoro raz mówi on, że przekazał gotówkę K. S. (1) w reklamówce, a innym razem, że w torbie. Warto zauważyć, że akurat w tym zakresie obaj świadkowie są zgodni – T. M. (1) przekazał K. S. (1) część pieniędzy otrzymanych od S. Z. w reklamówce (k. 29v, k.41).

Odnosnie przytaczanych w apelacji zastrzeżeń, co do treści protokołów pierwszych przesłuchań T. M. (1) i K. S. (1), na akceptację zasługuje stanowisko Sądu I instancji, że jest oczywistym, iż po zatrzymaniu w dniu 29 czerwca 2007 r. ww. podejrzani mówili o tym co było przedmiotem stawianego im zarzutu, zaś o innych przestępstwach (m. in.

popelnionych przez T. L. (1) i A. Ż. (1)) zaczęli wyjaśniać dopiero podczas kolejnych przesłuchań - po podjęciu decyzji o skorzystaniu z dobrodziejstw płynących z zastosowania art. z art. 60 § 3, 4 i 5 k.k. (str. 60 uzasadnienia).

Sąd I instancji, - wbrew twierdzeniom skarżących - ustosunkował się również do wyjaśnień T. L. (3) związanych z planami jego odwołania z funkcji (...), w kontekście zarzutu przyjęcia przez niego w lutym i marcu 2007 r. kwot 70.000 i 30.000 zł. Za trafną uznać należy w tej mierze konstatację Sądu, że samo przekonanie oskarżonego T. L., iż działania polegające na przekazaniu mu ww. kwot były wówczas nielogiczne, nie przesądza o tym, iż działania takie (wynikające z pozostałego ujawnionego materiału dowodowego) nie zaistniały (str. 60 uzasadnienia).

Warto zauważyć, że o dużym prawdopodobieństwie odwołania T. L. z funkcji (...) T. M. (1) dowiedział się w marcu - kwietniu 2007 r.- a więc z pewnością po wręczeniu mu przynajmniej części (70.000 zł) łapówki pochodzącej z podziału gotówki otrzymanej od S. Z. (k. 286).

Z zeznań T. M. wynika, że nie przywiązywał on uwagi do (ewentualnych) wcześniejszych rozmów w tej kwestii z K. S. (1), który otrzymał informacje o planach odwołania T. L. od D. K. (str. 2814v). Wszelako, nawet uzyskując tego typu informację, T. M. (1) był przekonany, że odwołanie (...) nie nastąpi (k. 3814).

Bezskuteczny okazał się argument skarżącego, dotyczący pominięcia przez Sąd I instancji (przy ocenie zeznań samego świadka T. M. (1)) postanowienia Prokuratora Okręgowego o umorzeniu śledztwa w sprawie V Ds. 151/08, gdzie informacjom uzyskanym od T. M. (1) nadano „walor niewiarygodności” (str. 10 apelacji). Po uwzględnieniu wyników uzupełniającego (kontrolnego) postępowania dowodowego przeprowadzonego w ramach rozprawy odwoławczej, Sąd Apelacyjny uznał, że również w świetle treści powyższego postanowienia (które zgodnie z zasadą autonomii orzekania sądu z art. 8 § 1 k.p.k. nie jest wiążące w sprawie niniejszej), brak jest podstaw do zakwestionowania ocen i wniosków Sądu I instancji odnoszących się do wiarygodności zeznań świadka T. M. (1) oraz, tym samym, do podważenia trafności, opartych na tych zeznaniach ustaleń faktycznych wyroku.

Z uzasadnienia tegoż postanowienia wynika bowiem, że negatywna ocena informacji pochodzących od T. M. (1) jest, przede wszystkim efektem, „poddania w wątpliwość własnych słów” podczas konfrontacji przeprowadzonej w dniu 26 sierpnia 2008 r., w trakcie której świadek stwierdził, iż „nie jest przekonany co do słuszności swoich zeznań złożonych w Prokuraturze” (k. 4801 oraz k. 408 akt V Ds. 151/08). Wszelako analiza protokołu konfrontacji z 26 sierpnia 2008 r. (ujawnionego w postępowaniu odwoławczym bez sprzeciwu stron w trybie art. 392 § 1 k.p.k.) w sposób wyraźny wskazuje, że T. M. (1) nie podważył wówczas wiarygodności, czy rzetelności, całokształtu swoich wyjaśnień składanych w czasie śledztwa, lecz podał w wątpliwość (z powodu upływu czasu) wyłącznie swoje przekonanie co do tożsamości tylko jednej osoby, o której mówił w ramach odosobnionego wątku śledztwa, w ogóle niezwiązanego z niniejszą sprawą.

Nietrafne okazały się stawiane w pkt 2 g, h, petitum apelacji zarzuty obrazy art. 167, 170 § 1 k.p.k. oraz art. 94 § 1 pkt 5 w zw. z art. 98 § 1 k.p.k., dotyczące oddalenia wniosków dowodowych obrony oraz nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań D. K. (1). W szczególności, za gołosłowną należy uznać tezę, że Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe obrony wyłącznie z tego powodu, iż groziło to koniecznością zmiany składu orzekającego, w związku z planowanym przejściem przewodniczącego składu orzekającego w stan spoczynku (zarzut 2g pierwszy akapit w zw. z str. 20 apelacji). Postanowienie dotyczące wniosku dowodowego obrońców T. L. (1) z 30 października 2006 r. zostało wydane podczas rozprawy w dniu 18 października 2011 r. (k. 4603, k. 4626v - 4627). Dopuszczono wówczas dowód z przesłuchania pięciu wskazanych przez obronę świadków (k. 6270). Tym samym postanowieniem Sąd oddalił wniosek obrońców w zakresie przesłuchania pięciu innych osób, obszernie uzasadniając swoje stanowisko (k. 4626v - 4627). Wyrok w sprawie, w dotychczasowym składzie orzekającym, zapadły niemal pół roku później - 17 kwietnia 2012 r. Nie ma zatem żadnych przesłanek do przyjęcia, że już 18 października 2011 r. jeden z członków składu orzekającego planował przejście w stan spoczynku, a tym bardziej do uznania, że częściowe oddalenie przez Sąd wniosku dowodowego obrońców było w jakikolwiek sposób związane z tego rodzaju planami. Oddalając wniosek dowodowy w zakresie dotyczącym pięciu świadków, Sąd I instancji przywołał prawidłową podstawę prawną (art. 170

§ 1 pkt 2 k.p.k.) i trafnie wykazał, że okoliczności, które mają być udowodnione za pomocą tych dowodów, albo nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo są już udowodnione zgodnie z twierdzeniem wnioskodawców.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji, skarżący nie kwestionują wprost powyższego stanowiska Sądu, wskazując jedynie na niezastosowanie w zakresie oddalenia wniosku o przesłuchanie T. Z. (pkt 1 ww. postanowienia) procedury z art. 120 § 2 k.p.k. oraz na braki w uzasadnieniu rozstrzygnięcia (pkt 3 ww. postanowienia) dotyczącego oddalenia wniosku o przesłuchanie A. N.. Zauważyć przy tym należy, że sam fakt lakoniczności uzasadnienia rozstrzygnięcia z pkt 3 postanowienia oddalającego wnioski dowodowe, nie stanowi przeszkody do skontrolowania słuszności decyzji Sądu w tym zakresie.

Za trafny uznać należy w szczególności wyrażony w tym postanowieniu pogląd, że okoliczności wizyt Zastępcy Szefa (...) w Ministerstwie Sportu oraz zapowiedzi odwołania kierownictwa (...) nie mają, w świetle zgromadzonych dowodów, znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, tym bardziej, że (jak wskazano w pkt 2 postanowienia) T. M. (1) i K. S. (1) wiedzieli o zaplanowanych odwołaniach – a więc okoliczność tą należy uznać za udowodnioną w rozumieniu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.

Nie ulega natomiast wątpliwości, że Sąd I instancji przed oddaleniem wniosku o przesłuchanie T. Z. mógł zwrócić się do obrońców o sprecyzowanie tezy dowodowej. Jednak brak jest podstaw uznania, że zaniechanie Sądu w tym zakresie stanowi tego rodzaju obrazę przepisów prawa procesowego o której mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k. Zauważyć bowiem należy, iż skarżący nie wykazał w ramach środka odwoławczego, że przeprowadzenie dowodów oddalonych przez Sąd I instancji postanowieniem z dnia 18 października 2011 r. (w tym dowodu z zeznań Z. Z.) mogło mieć jakikolwiek wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Nietrafny jest zarzut z pkt 2g, trzeci akapit, petitum apelacji dotyczący rzekomego nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań świadka D. K. (1), dopuszczonego postanowieniem Sądu I instancji z dnia 18 października 2011 r. i wezwanego na rozprawę wyznaczoną na dzień 10 stycznia 2012 r. (k. 4627v). Świadek ten wniósł o usprawiedliwienie swojej nieobecności w dniu 10 stycznia 2012 r. wskazując, że przebywa za granicą i będzie przebywał w Polsce dopiero od 13 maja 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. (k. 4751). W tej sytuacji, Sąd I instancji, stosując w sposób poprawny rozwiązanie określone w przepisie art. 391 § 1 i 2 k.p.k., odczytał (wobec pobytu D. K. za granicą) protokół jego przesłuchania w charakterze podejrzanego w sprawie VI Ds. 79/07 z dnia 5 października 2007 r. (k. 4758 w zw. z k. 4655 – 4659).

Podsumowując – w przeprowadzonym przez Sąd I instancji postępowaniu dowodowym jak i w ocenie ujawnionych dowodów (w szczególności w ocenie zeznań T. M. (1)) - Sąd odwoławczy nie stwierdził obrazy przepisów ustawy karno – procesowej (w tym przepisów wskazanych w zarzutach 2b, f, g, h - tj. art. 7, 410, 424, 167, 170, 94 i 98 k.p.k.), która by mogła mieć wpływ na treść wyroku, w zakresie dotyczącym dwukrotnego przyjęcia przez T. L. (1) od T. M. (1) korzyści majątkowej w łącznej kwocie 100.000 zł (pkt 10 wyroku), zaś całokształt ujawnionego materiału dowodowego i okoliczności sprawy stanowił wystarczającą podstawę do poczynienia w tym zakresie przez Sąd I instancji kompletnych i prawidłowych ustaleń faktycznych. W związku z powyższym za bezzasadny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w drugim akapicie pkt 3 apelacji.

Bezpodstawne są też również pozostałe przedstawione w apelacji, zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, nie odnoszące się wprost do wyżej omawianego rozstrzygnięcia z pkt 10 wyroku. Wskazany w pkt 2i petitum apelacji fakt niepodpisanie uzasadnienia wyroku w przedmiotowej sprawie przez jednego z członków składu orzekającego, nie stanowi obrazy przepisów prawa procesowego, mogącej wpływać na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 438 pkt 2. Jak już wspomniano, sporządzenie uzasadnienia wyroku jest bowiem czynnością wtórną w stosunku do wydania tegoż orzeczenia. Natomiast pisemne motywy wyroku w niniejszej sprawie zostały podpisane zgodnie z zasadami podpisywania uzasadnienia wyroku określonymi w art. 115 k.p.k. Należy podkreślić, że - wbrew stanowisku skarżących - przejście sędziego w stan spoczynku jest obiektywną przyczyną niemożności uzyskania podpisu członka składu, o której mowa w przepisie w art. 115 § 3 k.p.k. W sprawie niniejszej jeden z, podpisujących uzasadnienie, członków składu orzekającego poczynił na ten temat stosowną wzmiankę, spełniając tym samym wymogi określone w ww. przepisie (k. 5060)

Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 147 § 1 i 2 k.p.k. (pkt 2a apelacji) poprzez pominięcie w protokołach rozpraw informacji o utrwalaniu ich przebiegu oraz nieuczynienie z zapisu dźwięku załącznika do protokołu rozprawy. Przebieg rozprawy głównej nie był bowiem rejestrowany w trybie przewidzianym przez przepis art. 147 § 1 k.p.k. Jak wynika z oświadczeń sędziów zawodowych orzekających w sprawie, nagrywanie przebiegu rozprawy miało wyłącznie techniczny charakter. Żadna ze stron nie wniosła o rejestrowanie przebiegu rozprawy. Sąd nie wydał postanowienia o utrwalaniu jej przebiegu w trybie art. 147 § 1 k.p.k. Nie ograniczono protokołu rozprawy do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń. Zapisy dźwięku nie zostały uznane za załączniki do protokołów rozprawy. Zapisy te miały jedynie ułatwić protokolantowi sporządzenie protokołu jak najwierniej odzwierciedlającego przebieg rozprawy (oświadczenia k. 5175, 5176).

Zarzut apelacyjny określony w pkt 2c (naruszenia art. 413 § 1 pkt 1 k.p.k.) po części rozmija się z rzeczywistością. Z protokołu rozprawy z dnia 7 marca 2011 r. wynika bowiem jednoznacznie, że odbywała się ona w obecności prokuratora Arkadiusza Buśkiewicza tak jak to odnotowano w komparycji wyroku z dnia 17 kwietnia 2012 r. ((...), k. 4988). Z kolei pominięcie w komparycji wyroku imienia i nazwiska protokolantki, która uczestniczyła tylko w jednej z kilkudziesięciu rozpraw, nie może być uznane za tego rodzaju uchybienie, które stanowi obrazę przepisów mającą istotny wpływ na treść tego orzeczenia.

Zarzut naruszenia art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k. (2d apelacji) jest na obecnym etapie postępowania bezprzedmiotowy.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w. W. sprostował, w trybie art. 105 k.k., oczywiste omyłki pisarskie w wyroku z dnia 17 kwietnia 2012 r. (w części wskazującej daty rozpraw) poprzez wpisanie w miejsce „18 sierpnia” daty „13 sierpnia” oraz dopisanie daty „2 lutego” (k. 5148).

Wobec uchylecia powyższego wyroku w zakresie czynu z pkt XII a/o bezprzedmiotowy stał się też zarzut określony w pkt 2e apelacji.

Zarzuty określone w drugim i trzecim akapicie pkt 2b apelacji, w zakresie dotyczącym czynu z pkt X aktu oskarżenia oraz powiązany z nimi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w pierwszym akapicie pkt 3 apelacji okazały się w znacznej mierze zasadne – to jest w części kwestionującej wnioski i ustalenia Sądu ,dotyczące uzależnienia przez T. L. (1) (w okresie październik – listopad 2005) powołania T. M. (1) na stanowisko zastępcy dyrektora (...), od otrzymania dla siebie i innych osób korzyści majątkowych pochodzących z zadań i inwestycji realizowanych przez (...).

Podzielając w pełnym zakresie, dokonaną przez Sąd I instancji, ocenę wiarygodności materiału dowodowego stanowiącego podstawę skazania T. L. (1) za czyn z pkt X a/o, Sąd Apelacyjny uznał zarazem, że dowody te nie pozwalają na poczynienie ustaleń faktycznych wskazujących, iż T. L. (1) rzeczywiście, w miesiącach październik – listopad 2005 r., w związku z pełnieniem funkcji (...), uzależnił wykonanie jakiegokolwiek czynności służbowej w otrzymaniu korzyści majątkowych – w rozumieniu art. 228 § 4 k.k. Czyniąc ustalenia faktyczne w tym zakresie, Sąd I instancji oparł się na faktach w istocie nieudowodnionych. Wskazana przez Sąd I instancji okoliczność, - że w obecności T. L. (1) i T. M. (1) prowadzone były rozmowy, dotyczące możliwości generowania „lewych pieniędzy” z inwestycji (...) i że T. L. (1) nie zaprzeczał wypowiedziom innych osób (o związanych z tym) „nieformalnych obowiązkach” przyszłego kierownictwa (...) nie stanowią wystarczającej podstawy do ustalenia faktu uzależnienia przez T. L. (1) awansu T. M. (1), od jego uczestnictwa w tym procederze.

Wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji w powyższym zakresie nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a zatem proces ustalania stanu faktycznego w tej mierze uznać należy za błędny.

Warto zauważyć, że z zeznań T. M. (1) wynika, że T. L. (1) nigdy nie stawiał mu warunków, które uzależniałyby mianowanie na stanowisko Zastępcy D. (...) od nielegalnego „generowania pieniędzy” czy też do dzielenia się łapówkami (zeznania T. M. (1) z 23 września 2009 r. i 24 września 2009 r. k. 3812, 3831). Jednocześnie jednak należy podkreślić, że (jak wcześniej wykazano – wiarygodne) zeznania T. M. (1) pozwalały na dokonanie jednoznacznych ustaleń, wskazujących, że T. L. (1) wiedział o istnieniu koncepcji generowania pieniędzy pochodzących z zadań

realizowanych przez (...) i że w związku z tym, pod koniec 2006 r., zwracał się do T. M. (1) z pytaniem kiedy można wygenerować z (...)u jakąś kwotę dla niego, wskazując też jednocześnie sposób w jaki należy mu te pieniądze przekazać (ustalenia i rozważania - str. 21 i 50 uzasadnienia, w zw. z k. 23, 30, 30v akt). W efekcie T. M. (1), w okresie od 20 lutego (dzień następnym po przyjęciu łapówki w postaci kwoty 300.000 zł pobranej z rachunku S. Z. w dniu 19 lutego 2007 r.) do 1 kwietnia 2007 r. przekazał T. L. (1) kolejno kwoty 70.000 zł i 30.000 zł (29v, 142).

Z tych względów Sąd Apelacyjny poczynił, częściowo tylko odmiennie od przyjętych przez Sąd I instancji, ustalenia faktyczne w zakresie czynu zarzucanego T. L. (1) w pkt X a/o (przypisanego mu w pkt 10 wyroku), uznając T. L. (1) za winnego tego, że w nieustalonym czasie, w okresie pomiędzy 20 lutego 2007 r. a 1 kwietnia w W. pełniąc funkcję (...), wykorzystując okoliczność sprawowania nadzoru służbowego oraz wpływu na obsadę stanowisk kierowniczych (...) w W., przyjął dwukrotnie od T. M. (1), pełniącego funkcję zastępcy D. Naczelnego (...) w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej (...) korzyść majątkową łącznie w kwocie 100.000 zł.

Czyn przypisany oskarżonemu T. L. (1) w pkt III 2 wyroku Sądu Apelacyjnego, w ramach zarzutu z pkt X a/o, zawiera znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 228 § 1 k.k. T. L. (1) w związku z pełnieniem funkcji publicznej (...) przyjął korzyść majątkową, wyczerpując tym samym znamiona łapownictwa biernego określone w ww. przepisie. Prawidłowa kwalifikacja prawna tego czynu (art. 228 § 1 k.k.) jest kwalifikacją łagodniejszą od tej którą zastosowano w tym zakresie w zaskarżonym wyroku (art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k.).

Przestępstwo z art. 228 § 1 k.k. zagrożone jest bowiem karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat, zaś z art. 228 § 4 k.k. – karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności . W związku z tym Sąd Apelacyjny uznał za stosowne wymierzyć oskarżonemu T. L. (1) karę pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku 10 miesięcy pozbawienia wolności , orzekając wobec niego na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 100.000 zł oraz, na podstawie art. 41 § 1 k.k., zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej przez okres 10 lat. Wymierzając oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na uwadze wszystkie wyeksponowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, w tym fakt, że przedmiotowe przestępstwo zostało popełnione przez osobę pełniącą wysokie stanowisko w organach władzy państwowej – co przemawia za koniecznością szczególnego uwzględnienia wymogów prewencji generalnej. Natomiast odnośnie zastosowanego środka karnego, zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych, Sąd Apelacyjny uznał, że zarówno względy prewencji indywidualnej jak i generalnej przemawiają za wymierzeniem tego środka w maksymalnej, przewidywanej w art. 41 § 1 k.k. wysokości.

Orzeczone wobec oskarżonego T. L. (1) kary pozbawienia wolności – tj. ww. karę 1 roku i 10 miesięcy za czyn przypisany mu w pkt III 2 wyroku Sądu odwoławczego (pkt X a/o) oraz karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 16 wyroku Sądu I instancji (pkt XIII a/o), Sąd Apelacyjny połączył, wymierzając mu, na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. jedną łączną karę w wysokości 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Łącząc powyższe kary jednostkowe Sąd Apelacyjny zastosował zasadę asperacji, mając na względzie, związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz ich względną bliskość czasową – sierpień 2004 r.- styczeń 2006 r. co do czynu z pkt XIII a/o i luty – kwiecień 2007 r. co do czynu z pkt X a/o. Połączono też środki karne, wymierzone za powyższe czyny, orzekając jeden środek ,w wysokości 10 lat, stosownie do przepisu art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 i 86 § 1 k.k.

Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy co do rozstrzygnięcia z pkt 13 (uniewinnienie od czynu z pkt X a/o) oraz rozstrzygnięcia z pkt 16 (dotyczącego czynu z pkt XIII a/o) i powiązanych z nim rozstrzygnięć z pkt 17 i 23 wyroku.

W zakresie rozstrzygnięć z pkt 16 i 17 zaskarżonego wyroku postawiono w apelacji wyłącznie zarzut rażącej niewspółmierności kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz niesłusznego zastosowania środka karnego. Wywieziony na tej podstawie wniosek apelacyjny o zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 16 ww. wyroku (XIII a/o) stał się co do zasady bezprzedmiotowy – wobec wymierzenia oskarżonemu w pkt III 6 wyroku Sądu Apelacyjnego jednej kary łącznej w rozmiarze przekraczającym 2 lata pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.).

Niezależnie od tego stwierdzić należy, że orzeczona wobec oskarżonego kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jest karą sprawiedliwą oraz współmierną do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego mu w pkt 16 zaskarżonego wyroku, a zarazem karą spełniającą swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie budzi też zastrzeżeń rozstrzygnięcie Sądu I instancji polegające na wymierzeniu za ww. czyn środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych przez okres 4 lat. Tym samym uznać trzeba, że postawiony w pkt 4 apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności i powiązany z nim zarzut niesłusznego zastosowania środka karnego, jest oczywiście bezzasadny.

Jak powiedziano na wstępie niniejszych rozważań apelacja obrońców T. L. (1) jest zasadna w zakresie, w którym wskazywała na okoliczności przemawiające za koniecznością uchylenia orzeczeń określonych w pkt 14 i 18 wyroku dotyczących zarzutów z pkt XII i XIV aktu oskarżenia.

Uzasadniając zarzut z pkt 1a apelacji skarżący trafnie wskazali na rozbieżność pomiędzy częścią dyspozytywną wyroku a jego pisemnymi motywami w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu T. L. (1) w pkt XII a/o.

Sąd Okręgowy, w pkt 14 wyroku, w ramach zarzutu opisanego w pkt XII a/o uznał oskarżonego za winnego tego, że pełniąc funkcję (...) przekroczył swoje uprawnienia poprzez polecenie T. M. (1), zastępcy dyrektora (...) w W., comiesięcznej wypłaty wynagrodzenia B. B. (1), w kwocie przekraczającej wynagrodzenie przewidziane na stanowisku kierowcy, czym działał na szkodę interesu publicznego tj. popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. Natomiast w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że nakłanianie T. M. (1) do sporządzenia fikcyjnych zleceń dla zaspokojenia roszczeń finansowych B. B. (1) stanowiło przekroczenie uprawnień, co mieści się w znamionach czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k. (k. 53 uzasadnienia). Powyższe stwierdzenie, jak słusznie zauważają skarżący, poprzez użycie ustawowego terminu „nakłanianie”, którym ustawodawca posłużył się w art. 18 § 2 k.k., może wskazywać na to, że Sąd w opisanym działaniu oskarżonego w rzeczywistości dopatrył się znamion podżegania, czyli formy popełnienia przestępstwa zdefiniowanej w art. 18 § 2 k.k.

Należy jednocześnie podkreślić, że poza wskazanym wyżej fragmentem uzasadnienia wyroku, Sąd I instancji nie odniósł się w jakimkolwiek zakresie, do kwestii kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w omawianym pkt 14 tegoż wyroku.

Sam fakt, że wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku (art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.) zostało w tym przypadku zawarte w jednym zdaniu, świadczy o nadmiernym uproszczeniu i lakoniczności rozważań Sądu w powyższym zakresie.

Zarazem, właśnie z uwagi na ową rażącą lakoniczność i oczywistą niekompletność uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w części odnoszącej się do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 14, brak jest w ogóle możliwości wypowiedzenia się co do trafności wyroku w tej mierze – w kontekście postawionego zarzutu naruszenia prawa materialnego – i tym samym do wydania w tym zakresie merytorycznego orzeczenia w instancji odwoławczej. Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku o którym mowa w art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. nie może sprowadzać się do przytoczenia zastosowanego przepisu prawa i powierzchownego powołania znamion ustawowych przypisanego czynu, ale powinno polegać na przedstawieniu argumentacji przemawiającej za zastosowaniem przyjętej kwalifikacji prawnej.

Szczególnie na gruncie przedmiotowej sprawy, w zakresie zarzutu popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 231 § 1 k.k., uzasadnienie podstawy prawnej wyroku powinno być wyjątkowo wnikliwe. Przyjmując powyższą kwalifikację prawną czynu, Sąd winien szczegółowo określić, jakie konkretne uprawnienia (...) przekroczył oskarżony wykazując, że podjęte przez niego zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji, a jednocześnie wskazując na jego powiązania formalne lub merytoryczne, z tymi kompetencjami. Należy przy tym pamiętać, że ewentualne przekroczenie uprawnień w rozumieniu art. 231 § 1 k.k. może zachodzić tylko w dziedzinie działalności służbowej oraz obejmować tylko te czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób lub dóbr w stosunku do których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny.

Nadto trzeba zaznaczyć, że samo przekroczenie uprawnień nie realizuje znamion czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k. Niezbędnym jest jeszcze wykazanie działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

Niewyjaśnienie powyższych kwestii, w rozważaniach odnoszących się do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 14 wyroku, oraz, omawiany wcześniej brak spójności pomiędzy tą częścią wyroku a jego uzasadnieniem sprawia, iż wyrok nie może być w tejże części poddany prawidłowej kontroli odwoławczej. Z tych względów wyrok został uchylony w zakresie orzeczenia z pkt 14 oraz powiązanego z nim rozstrzygnięcia z pkt 15 i sprawę w tej części przekazano do ponownego rozpoznania.

Analogiczne przesłanki przemawiały za koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia z pkt 18 i powiązanego z nim rozstrzygnięcia z pkt 19 – do których odnosił się zarzut z pkt 1b apelacji.

Również w tym przypadku wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia zostało zredukowane do jednego (dodatkowo obarczonego błędem), stwierdzenia, że T. L. (1), jako Minister Sportu nakazał K. S. (1) przekroczyć uprawnienia poprzez zatrudnienie Z. K. na stanowisku do którego nie miał kwalifikacji, jednocześnie nakazując zapewnić mu wynagrodzenie nieadekwatnie wysokie, przez co dopuścił się czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. (str. 58 uzasadnienia). Nietrudno zauważyć, że oskarżony, w ramach orzeczenia z pkt 18 wyroku, został skazany za czyn określony w art. 231 § 2 k.k. a nie 231 § 1 k.k.

Uzasadnienie wyroku, co do kwalifikacji prawnej czynu z pkt 18 jest wyjątkowo lakoniczne, w zakresie dotyczącym znamion „przekroczenia uprawnień” i „działania na szkodę” (analogicznie jak w przypadku czynu z pkt 14 wyroku) jak też nie zawiera żadnych rozważań dotyczących „osiągnięcia korzyści majątkowej”. Warto w tym kontekście zauważyć, że typ czynu opisany w § 2 art. 231 k.k. jest kwalifikowany przez znamię statyczne, wyznaczające stronę podmiotową, poprzez określenie celu działania sprawcy tzn. „osiągnięcie korzyści majątkowej”.

Zatem typ czynu z art. 231 § 2 k.k. przypisanego oskarżonemu w pkt 18 wyroku może zostać zrealizowany tylko z zamiarem bezpośrednim.

Pierwsze kwestie, istotne dla wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku co do czynu z pkt 18, nie znalazły odzwierciedlenia w uzasadnieniu tegoż wyroku. W tej sytuacji uznać trzeba, że wyrok w zakresie pkt 18, - z uwagi na lakoniczność rozważań dotyczących kwalifikacji prawnej opisanego tam czynu, a także niespójność pomiędzy wyrokiem a jego uzasadnieniem – nie może być poddany prawidłowej kontroli instancyjnej i w związku z tym nie zasługuje na uzyskanie rangi prawomocności.

II. **Apelacja obrońcy oskarżonego A. Ż. (1)**, okazała się częściowo zasadna, w zakresie tych zarzutów i argumentów, które wskazywały na konieczność zmiany zaskarżonego wyroku, co do orzeczenia z pkt 4 (zarzut z pkt VII a/o) oraz jego uchylecia, co do orzeczenia z pkt 1 (zarzut z pkt I i II a/o). Jednocześnie za bezpodstawną uznać należy powyższą apelację w pozostałej części, czyli przede wszystkim w zakresie, w którym skarżący domaga się uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt 2 wyroku (zarzut z pkt III a/o), w pkt 4 wyroku (zarzut z pkt VII a/o) i w pkt 6 wyroku (zarzut z pkt VIII a/o), lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie powyższych rozstrzygnięć (z pkt 2, 4 i 6) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odnosnie czynu określonego w pkt VII aktu oskarżenia stwierdzić należy, że zebrane w sprawie dowody, łącznie z dowodami przeprowadzonymi w postępowaniu drugoinstancyjnym, pozwalają na częściowo odmienne orzeczenie co do istoty sprawy w tym zakresie, przez Sąd odwoławczy, z tym, że – wbrew oczekiwaniom skarżącego - nie dają one podstaw do wydania w tej części, wyroku uniewinniającego.

Argumenty zaprezentowane w tej mierze, w ramach uzasadnienia apelacji, w części odnoszącej się do zarzutów obrazy prawa procesowego postawionych w pkt 3a do 3h petitum tejże apelacji, sprowadzają się w istocie do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, dotyczącego wiarygodności zeznań i wyjaśnień świadka T. M. (1). Znaczna część argumentów i okoliczności podnoszonych w tym zakresie przez obrońcę A. Ż. była już przedmiotem

rozważań Sądu odwoławczego, poświęconych analizie analogicznych zarzutów i argumentów zawartych w apelacji obrońców T. L..

Podkreślić zatem należy, że również apelacja obrońcy A. Ż. (1), w zakresie w którym skarżący stara się zanegować wiarygodność relacji T. M. (1), dotyczących czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VII a/o, ogranicza się jedynie do polemiki z prawidłowymi ocenami Sądu I instancji i odnosi się, w zdecydowanej większości, do okoliczności które Sąd ten rozważył i omówił w pisemnych motywach wyroku. Przy tym, przywołane przez skarżącego argumenty nie podważyły w żadnej mierze ocen Sądu I instancji, które (w szczególności w odniesieniu do dowodu z zeznań T. M. (1)), wywiedziono obiektywnie, z całokształtu materiału dowodowego i poczyniono w sposób zgodny z zasadami logiki wiedzy i doświadczenia życiowego. Za bezzasadny zatem uznać należy zarzut postawiony w pkt 3a apelacji – tj. zarzut obrazy przepisów art. 7 i 4 k.p.k. - wraz z całą argumentacją przytoczoną na jego poparcie.

Wyraźną nadinterpretację rzeczywistych ocen Sądu I instancji, w zakresie odnoszącym się do zeznań T. M. (1), stanowi sugestia skarżącego o rzekomej wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku (str.16 apelacji). Zacytowane przez skarżącego, (a zarazem wyrwane z kontekstu) fragmenty uzasadnienia sprowadzają się bowiem do zbieżnych konkluzji, że niewiarygodne są, przede wszystkim, twierdzenia W. J. (1), iż nie sprawdzał czy prace rozbiórkowe są wykonywane (str. 31) oraz że sprawa złożenia zlecenia i zapłaty wynagrodzenia za prace, które nie zostały wykonane przez (...) nie była uzgodniona pomiędzy W. J. i T. M. (str. 32). Zatem zeznania W. J. zostały przez Sąd uznane za pozbawione waloru wiarygodności tylko w jednym punkcie, dotyczącym jego nieświadomości co do tego, że firma (...) płaci firmie (...) kwotę 170.000 zł za prace, które w rzeczywistości zostały wykonane wcześniej przez inną firmę - (...). Natomiast, co istotne, w pozostałym zakresie Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom W. J., trafnie wskazując, że informacja podana przez W. J., iż A. Ż. (1) domagał się łapówki w trakcie rozmowy w kawiarni (...), została potwierdzona przez T. M. (1) (str. 33 apelacji w zw. z k. 2630v).

Jak wynika z uzasadnienia wyroku, Sąd I instancji poddał zeznania T. M. (1) rzetelnej i szczegółowej ocenie, w korelacji z pozostałymi istotnymi dla rozstrzygnięcia dowodami, słusznie przyjmując, iż zasługują one na wiarę w zakresie dotyczącym kwestii sprawstwa i winy oskarżonego A. Ż. (1), co do czynu zarzucanego mu w pkt VII a/o. Warto przypomnieć, że T. M. (1) konsekwentnie i przekonująco przedstawił przebieg wydarzeń, związanych z wyprowadzeniem z firmy (...) kwoty 170.000 zł i przekazaniem tej kwoty A. Ż. (1). Zeznania tego świadka są, w powyższym zakresie, logiczne i szczegółowe, zaś zawarte w tych zeznaniach nieścisłości są na tyle nieistotne, że nie mogą stanowić podstawy do ich dyskredytacji. Istnienie niewielkich różnic w kolejnych wielokrotnych relacjach, składanych przez T. M. (1) przed różnymi organami, na przestrzeni wielu lat, jest zjawiskiem zrozumiałym, zwłaszcza jeżeli zważyć, że dotyczyły one, dość skomplikowanych działań przestępczych, odległych w czasie i podejmowanych w sumie przez kilkadziesiąt osób (zob. akt oskarżenia k. 4663). Nie mają zatem większego znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań T. M. (1), eksponowane w uzasadnieniu apelacji, nieznaczne rozbieżności pomiędzy relacjami, dotyczącymi niewielkiego wycinka opisywanych przez tego świadka wydarzeń tj. czynności podejmowanych w związku z wystawieniem faktury VAT na kwotę netto 170.000 zł.

Skarżący zdaje się przy tym zapominać, że sam fakt wystawienia faktury na kwotę 170.000 zł, przez firmę (...) dla firmy (...), na podstawie wystawionego przez firmę (...) zlecenia wykonania robót, (które w rzeczywistości zostały wcześniej wykonane przez inną firmę), został w niniejszej sprawie ponad wszelką wątpliwość wykazany za pomocą szeregu, wiarygodnych i korespondujących ze sobą, dowodów osobowych, a zrazem został odzwierciedlony szczegółowo w dokumentacji obu ww. firm. Nadto fakt ten (dotyczący wydarzeń z 2005 r.) został ujawniony przez T. M. (1) dopiero w 2007 r. i, pomimo upływu niemal dwóch lat wyjaśnienia, T. M. znalazły w tej mierze szerokie potwierdzenie w ww. dowodach – wyczerpująco przeanalizowanych i trafnie ocenionych przez Sąd I instancji (str. 29 – 35 uzasadnienia).

Nie ma zatem żadnych logicznych przesłanek pozwalających na uznanie, że akurat odnośnie szczegółów, dotyczących technicznej strony procesu wystawienia powyższej faktury, T. M. (1) zeznał nieprawdę. Przy tym przytoczone w uzasadnieniu apelacji rozbieżności, mają w zasadzie, jedynie pozorny charakter. T. M. (1), jak wynika z jego kolejnych wyjaśnień, nie był po prostu w stanie przypomnieć sobie, na przykład tego, z którymi konkretnie osobami z firmy (...) i firmy (...) ustalał poszczególne kwestie związane z wystawieniem ww. faktury i jaki był wówczas zakres jego

wiedzy na temat robót określonych w tej fakturze, itp.(np. k. 204, k. 1084v). Brak tym samym jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że naturalne, związane z upływem czasu, nieścisłości i luki w pamięci świadka w powyższym zakresie, - nie dotyczące istoty omawianych wydarzeń, - dyskredytują (jak oczekuje tego skarżący), wiarygodność jego zeznań.

Okoliczność, że relacja świadka T. M. (1) co do samego faktu przekazania A. Ż. kwoty 170.000 zł uzyskanej od firmy (...) nie została wprost potwierdzona zeznaniami innych przesłuchanych w sprawie osób, nie może prowadzić do negatywnej oceny jego zeznań w tym zakresie, skoro w pozostałym zakresie zeznania tego świadka znajdują, (o czym był już mowa), pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym.

Warto w tym kontekście zwrócić uwagę na wyjaśnienia T. L. (1), który potwierdził (przytoczony w zeznaniach T. M.) fakt, że A. Ż. (1) chronił firmę (...) (k. 1134, k. 25v, k. 164). Istotnym wsparciem wersji T. M. (1), odnośnie przyjęcia kwoty 170.000zł z firmy (...) przez A. Ż. (1), są też zeznania Prezesa firmy (...), które wyraźnie wskazują, że to nikt inny, tylko A. Ż. (1) (wielokrotnie) domagał się od niego pieniędzy z inwestycji realizowanych na rzecz (...). Jedna z rozmów na ten temat odbywała się w (...) w obecności T. M. (1) – co M. potwierdził w swych zeznaniach.

Nie ma przy tym znaczenia wskazana w apelacji okoliczność, że W. J. nieprecyzyjnie podał datę tego spotkania – styczeń 2005 r. (tj. przed naznaczeniem T. M. (1) na stanowisko v-ce dyrektora (...)) – skoro zeznania na ten temat składał niemal po trzech latach, poprzedzając je sformulowaniem „o ile dobrze pamiętam” (k. 1075).

Mając na względzie powyższe rozważania za trafne uznać należy stanowisko Sądu I instancji, że zeznania T. M. (1) w powiązaniu z innymi dowodami, w tym w szczególności zeznaniami W. J. (1), stanowią wiarygodną postawę do poczynienia ustaleń faktycznych dotyczących, zarówno żądania od Prezesa Firmy (...) korzyści majątkowej, jak i otrzymania tej korzyści przez A. Ż. (1) w wysokości 170.000 zł. W tej sytuacji, przytoczoną w apelacji, wypowiedź A. Ż. („co z naszymi rozliczeniami” k. 526) skierowaną do W. J., już po wygenerowaniu kwoty 170.000 zł od firmy (...), można postrzegać wyłącznie w kategoriach taktyki postępowania A. Ż. (1) wobec W. J. mającej na celu, albo wprowadzenie go w błąd, co do faktycznych losów ww. kwoty, albo (jednocześnie) rozeznania ewentualnych możliwości otrzymywania od niego kolejnych kwot.

Wbrew sugestiom skarżącego, T. M. (1) konsekwentnie, od pierwszych swoich wyjaśnień, twierdził, że podczas jednego ze spotkań w kawiarni (...), A. Ż. (1) domagał się od W. J. (1), w jego obecności, łapówki („zapłaty za pierwszą fakturę” – k. 26, k. 1083 i in.).

M. i Ż. odbyli jeszcze kilkadziesiąt spotkań z Prezesem Spółki (...) i D. technicznym, dotyczących kolejnych rozwiązań technologicznych – o których jest mowa w zacytowanym na k. 20 apelacji fragmencie.

Bezzasadne są zastrzeżenia skarżącego co do wskazanego przez M. terminu powyższego spotkania w (...). Świadek bowiem wyraźnie stwierdził, że było to po tym jak został zastępcą dyrektora (...) czyli „po marcu 2005 r.” (k. 1083, 1084). Wiarygodności zeznań T. M. (1) w tym zakresie nie osłabia, że przytoczony przez skarżącego fakt, że żądana łapówka dotyczyła faktury wystawionej i zapłaconej przed jego przyjęciem do pracy w (...) (k. 26). Zaskoczenie budzą natomiast zastrzeżenia skarżącego dotyczące braku analizy „różnych wersji zdarzeń” dotyczących przekazania kwoty 170.000 zł A. Ż. (1) (str. 21). T. M. (1) wyjaśnia bowiem w tym zakresie wyjątkowo konsekwentnie, że pieniądze otrzymywał od P. S. (3) w 3 ratach, w kopertach, i przekazywał je, bez otwierania kopert, A. Ż. na terenie W. z tym, że już nie pamięta w jakich miejscach (k. 166, 1085, 26v).

Na akceptację nie zasługują wywody obrońcy oskarżonego zawarte na stronach 21 – 23 apelacji, w których usiłuje on podważyć ustalenia Sądu I instancji co do faktu przekazania kwoty 170.000 zł A. Ż. (1), poprzez wskazanie wersji alternatywnych, że, albo kwota wygenerowana od firmy (...) została przyjęta wyłącznie przez T. M. (1) albo też pozostała do dyspozycji T. M. (1) i A. P. (2). Istnienie jedynie teoretycznej możliwości przeciwstawieniu ustaleniom Sądu odmiennego stanowiska nie może bowiem prowadzić do wniosku, że ustalenia tegoż Sądu są wadliwe. W tym zaś przypadku skarżący, kwestionując ustalony przez Sąd I instancji – po przeprowadzeniu wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego, - fakt otrzymywania przez A. Ż. korzyści majątkowej, ogranicza się jedynie do lansowania własnych poglądów przeciwstawnych sądowej ocenie dowodów. Przy tym, jak już powiedziano, Sąd nie jest

zobowiązany do weryfikowania, dowolnych, nie popartych żadnymi dowodami hipotez, a za takie właśnie hipotezy, na tle realiów niniejszej sprawy, uznać trzeba zaprezentowane wyżej koncepcje obrońcy A. Ż. (1).

Skarżący zdaje się przy tym nie dostrzegać oczywistej okoliczności, że fakt nielegalnego wyprowadzenia kwoty 170.000 zł netto z firmy (...) nie był znany organom ścigania i ujawnił go dopiero T. M. (1) w swych wyjaśnieniach, składanych po złożeniu deklaracji o zamiarze skorzystania z przywilejów określonych w art. 60 § 3 i 4 k.p.k. Gdyby zatem było - tak jak oto sugeruje skarżący -, że T. M. (1) przejął całą wygenerowaną z firmy (...) kwotę dla siebie i zarazem chciał zataić ten fakt, to po prostu w ogóle nie ujawniłby w swoich wyjaśnieniach procederu wyprowadzenia pieniędzy tej firmy. W tym przypadku, ujawnienie tego faktu pozyskania kwoty 170.000 zł od pokrzywdzonej firmy i zarazem złożenie w tym zakresie fałszywych wyjaśnień obciążających niewinne osoby, obarczone byłoby ryzykiem zdemaskowania i tym samym utraty przywilejów z art. 60 k.k.

Przy tym T. M. (1), w swych wyjaśnieniach, ujawnił szereg faktycznych przestępstw popełnionych przez rzeczywistych sprawców, nie umniejszając swego sprawstwa i winy. Posiadał zatem wystarczające podstawy do ubiegania się o zastosowanie art. 60 § 3 i 4 k.k. i nie musiał w tej sytuacji przypisywać innym osobom sprawstwa, niepopełnionych przez nich przestępstw.

Nieprawdopodobna jest w tym kontekście, również druga, konkurencyjna hipoteza zawarta w apelacji, że całą kwotę pieniędzy wygenerowanych od firmy (...) pozostawili do swej dyspozycji T. M. (1) i A. P. (2). W takiej, hipotetycznej sytuacji, T. M. (1), chcąc dodatkowo polepszyć swoją sytuację procesową w ramach instytucji z art. 60 k.k., z całą pewnością wskazałby na rzeczywistego współsprawcę - A. P. (2) - nie uciekając się do fałszywego pomawiania A. Ż. (1).

Należy nadmienić, że przeprowadzenie dodatkowego, kontrolnego postępowania dowodowego, w toku rozprawy odwoławczej wykazało, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wyżej omawianych hipotez lansowanych w apelacji i, tym samym, do zakwestionowania wniosków i ustaleń Sądu I instancji, w zakresie żądania i otrzymania przez A. Ż. (1) korzyści majątkowej w kwocie 170.000 zł.

Przesłuchany w postępowaniu odwoławczym A. P. (2) zeznał, że wspólnie z P. S. (3) wypłacał ww. pieniądze z banku, ale gotówkę brał P. S. (k. 5340). Świadek wskazał też, że faktura z 17 października 2005 r. dotycząca powyższej kwoty, była rozliczana w Urzędzie Skarbowym. Zeznania te nie potwierdziły zatem sugestii skarżącego, co do udziału A. P. w przejęciu 170.000 zł i co do niezaksięgowania ww. faktury.

Z pisma Urzędu Skarbowego W. - T. z dnia 26 marca 2013 r. wynika, że w deklaracji VAT - 7 za październik 2005 r. firma (...) wykazała przychód, który nawet przekraczał kwotę przychodu brutto, wskazanego w omawianej fakturze z dnia 17 października 2005 r. (170.000 netto - 207.400 zł brutto - k. 234 w zw. z k. 5262, 5263). Z kolei w samej deklaracji VAT za ten sam okres wskazano, że kwota podlegającego wpłacie do Urzędu Skarbowego wynosi 0,00 (k. 5273). Okoliczność powyższa świadczy, że nie można wykluczyć, iż - wbrew twierdzeniom skarżącego, - operacja związana z wygenerowaniem kwoty 170.000 zł od firmy (...), mogła być (wobec nieodprowadzenia podatku za październik 2005 r.), z punktu widzenia osób zarządzających firmą (...), ekonomicznie uzasadniona.

T. M. (1) mówił w tym przypadku o planowanej „niewielkiej prowizji” dla firmy (...) (k. 205). Natomiast P. S. oświadczył, że 170.000zł przekazał T. M. zaś różnicę pomiędzy kwotą netto - 170.000 zł a brutto - 207.400 zł (czyli 37.400 zł) przekazał A. P., który miał mu za to później wypłacić 2.000zł (k. 1276) . A. P., jak już wskazano, nie potwierdził faktu przyjęcia jakiegokolwiek części sumy wypłaconej z banku, jak też zaprzeczył by wręczał z tego tytułu pieniądze P. S. (k. 5340). Fakt, że zeznania P. S. i A. P. są w tym zakresie sprzeczne, nie może jednak negatywnie rzutować na ocenę wiarygodności relacji T. M. (1), który od początku, konsekwentnie wyjaśniał, że za pośrednictwo w wystawieniu faktury przez firmę (...) dla firmy (...) otrzymał 3.000 - 4.000 zł od P. S. (k. 26v, k. 166, k. 3741).

Oceny tej nie zmienia okoliczność, że T. M. (1) w trakcie rozprawy głównej (po niemal 4 latach od omawianych wydarzeń) nieprecyzyjnie określił status osoby, która wręczyła mu te pieniądze („Prezes firmy (...)”, k. 3741), tym bardziej, że P. S., w pewnym momencie, rzeczywiście objął funkcję vice - prezesa spółki (...) (k. 26, k. 3741, 5340). T. M. (1) posługuje się wymiennie pojęciami prezes vice - prezes, w odniesieniu do A. P. i P. S., jednak, we wszystkich

jego relacjach niezmiennie, jako osoba wręczająca mu kwotę w sumie 170.000 zł, występuje P. S. – co zresztą P. S. potwierdza konsekwentnie w swych zeznaniach (k. 26v, 12 76, 3740).

Nie podważa wiarygodności zeznań T. M. (1) fakt, że zarówno prezes A. P. jak i vice – prezes P. S., nie potwierdzili, by z tytułu rozliczenia faktury VAT na 170.000 zł, przekazywali dodatkowe pieniądze T. M. (1). Trudno bowiem znaleźć jakąkolwiek logiczną przyczynę dla której T. M. (1) miałby w tym zakresie mówić nieprawdę, przyznając się do otrzymania za udział w przestępstwie pieniędzy, w sytuacji gdyby ich w rzeczywistości nie otrzymał.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, A. P. i P. S. zgodnie zeznali, że pieniądze podejmowali z banku wspólnie, o czym przekonuje też analiza rachunku bankowego firmy (...) (k. 1476 – 1486, 535, 5340).

Odnosząc się do, poruszonej w apelacji, kwestii treści postanowienia Prokuratora Okręgowego o umorzeniu postępowania w sprawie V Ds. 151/08 należy nadmienić, że aktualne pozostają w tej mierze rozważania zawarte w części niniejszego uzasadnienia (str. 55 - 56). Przypominać jedynie wypada, że Sąd, zgodnie z zasadą autonomii orzekania, nie jest związany rozstrzygnięciem innego organu (art. 8 § 1 k.p.k.). Natomiast przytoczone przez skarżącego oświadczenie T. M. (1), że nie jest on przekonany co do słuszności własnych zeznań, odnosiło się do kwestii ubocznej, nie związanej z niniejszą sprawą i w żadnym przypadku nie podważa ono wiarygodności zeznań T. M. (1) złożonych w tejże sprawie.

Nietrafne są rozważania skarżącego, dotyczące rzekomo niejednorodnych zasad oceny Sądu I instancji, który z jednej strony przyjmuje, że wszyscy uczestnicy spotkania w gabinecie T. L. (1) dobrze się znali i mieli za sobą owocną współpracę, której wyrazem była sprawa wygenerowania z inwestycji S. 170.000 zł, a z drugiej strony stwierdza, że nie ma dostatecznych dowodów winy T. L. (1) co do powyższego czynu. Refleksja Sądu co do współpracy ww. osób, w tym T. L. (1), nie zawiera bowiem stwierdzenia wskazującego wprost na sprawstwo T. L. (1) w tym zakresie.

Natomiast logiczne rozumowanie Sądu I instancji, wskazujące, że nie ma wystarczających dowodów na udział T. L. (1) w wygenerowaniu kwoty 170.000 zł od firmy (...), nie wzrusza, w jakiegokolwiek mierze, wiarygodności zeznań T. M. (1). Przeciwnie, Sąd, argumentując swoje stanowisko w tej kwestii, odwołał się właśnie do (ocenionych jako wiarygodne), wypowiedzi T. M. (1) (str. 33 – 35 uzasadnienia).

Podsumowując dotychczasowe rozważania stwierdzić należy, że, (zawartym w pkt 3a apelacji) zarzutom dowodnej i nieobiektywnej oceny materiału dowodowego - w tym zwłaszcza dowodu z wyjaśnień i zeznań świadka T. M. (1), - przeczy lektura uzasadnienia wyroku, z którego wynika, iż Sąd I instancji poddał poszczególne wyjaśnienia, i zeznania tego świadka, wnikliwej analizie i ocenie, w korelacji z całokształtem wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i dowodów, trafnie wskazując, które dowody je potwierdzają.

Przekonanie Sądu I instancji o braku potrzeby przeprowadzenia dowodów, wskazanych przez obrońcę w pkt 3b, c, d, e, g, h apelacji znalazło gruntowne uzasadnienie w wynikach czynności dokonanych w postępowaniu odwoławczym w trybie art. 451 § 2 k.p.k.

Jak bowiem wcześniej wykazano, dowody dopuszczone w ramach uzupełniającego kontrolnego postępowania dowodowego w instancji odwoławczej, w postaci zeznań P., deklaracji podatkowych i dokumentów zawartych w aktach śledztwa V Ds. 151/08 – nie podważyły w jakimkolwiek zakresie trafności ocen, wniosków i ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji. Podobnie rzecz się ma z ujawnionymi, zgodnie z wolą skarżącego, protokołami zeznań P. S. ze sprawy VIII K 76/09, które po części są tożsame z protokołami zawartymi w niniejszej sprawie. Przy tym skarżący nie wykazał, w ramach środka odwoławczego, że by przeprowadzenie któregokolwiek z dowodów określonych w zarzutach z pkt 3b) – h) mogło mieć jakikolwiek wpływ na treść orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Co do zarzutu z ww. pkt 3c wskazać dodatkowo należy na jego czysto deklaracyjny charakter. Obrońca A. Ż. (1), w toku wieloletniego procesu, nie dostrzegł potrzeby przeprowadzenia określonego tam dowodu, nie składając w tym zakresie stosownego wniosku.

Nadto kontrola instancyjna sposobu procedowania w kwestii wniosków dowodowych wskazuje, że Sąd I instancji wnioski te zasadnie oddalił i stanowisko swoje w tej mierze należycie uzasadnił, zaś uzupełniające postępowanie

dowodowe przeprowadzone w trybie art. 452 § 2 k.p.k. w pełni potwierdziło słuszność powyższych decyzji (k. 4979 – 4980).

W świetle dotychczasowych rozważań Sądu odwoławczego odnoszących się wyczerpująco do kwestii postanowienia prokuratury w sprawie V Ds. 151/08, do deklaracji podatkowych i celowości transakcji pomiędzy (...), a P. oraz do okoliczności przekazania kwoty 170.000 zł w całej rozciągłości za bezzasadne należy uznać zarzuty obrazy art. 410 i 424 k.p.k. z pkt 3 e, f apelacji.

Trafne okazały się natomiast zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie wskazanym w pkt a i b na str. 5 apelacji.

Na str. 13 wyroku z uzasadnieniem (str. 1 uzasadnienia) Sąd wskazał, że T. M. (1) był Wicedyrektorem (...) od wiosny 2004 r. W rzeczywistości został od dyrektorem (...) w marcu 2005 r. (wyjaśnienia T. M. (1) k. 1083). Za oczywiście błędne uznać też trzeba ustalenia zawarte w opisie czynu przypisanego A. Ż. w pkt 4 wyroku (pkt VII a/o), iż otrzymanie korzyści majątkowej przez A. Ż. (1) nastąpiło okresie od 18 października 2004 r. – do 31 grudnia 2004 r. i to w sytuacji gdy jako datę końcową czynu z pkt 4 wyroku wskazano 13 grudnia 2005 r. Powyższa, wyraźna omyłka w określeniu dat, jest odzwierciedleniem identycznego błędu zawartego w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VII a/o. Treść rachunku bankowego firmy (...) w korelacji z informacjami przekazanymi przez T. M. (1) i P. S. pozwala na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w powyższym zakresie. A. Ż. (1) otrzymał kolejne raty składające się na kwotę 170.000 zł w okresie pomiędzy 19 października 2005 r. – a 31 grudnia 2005 r. (k. 1476 – 1486).

Nadto Sąd Apelacyjny - opierając się o analizę całokształtu dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia, dotyczącego czynu opisanego w pkt VII a/o (w tym w szczególności z zeznań W. J.), a zarazem dzieląc ocenę wiarygodności tych dowodów dokonaną przez Sąd I instancji - poczynił, po części odmienne, i jednocześnie korzystniejsze dla oskarżonego, ustalenia faktyczne w zakresie tegoż czynu, zmieniając w konsekwencji jego kwalifikację prawną z art. 191 § 1 k.k. w zb. z 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. na art. 230 § 1 k.k.

Jak bowiem wynika z treści wyroku i jego uzasadnienia, Sąd I instancji przypisał skazanemu A. Ż. (3) działanie polegające na groźeniu prezesowi spółki (...) utrudnieniem w wykonywaniu umowy z 16 sierpnia 2004 r. i w efekcie uznał, że działanie to wypełnia znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 191 § 1 k.k. - czyli groźby bezprawnej w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania lub zaniechania. Natomiast zgodnie z art. 115 § 12 k.k. groźba bezprawna to groźba o której mowa w art. 190 k.k. (tj. groźba popełnienia przestępstwa na szkodę innej osoby) albo groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci. W tym miejscu wskazać należy, że ani stan faktyczny sprawy, ustalony w uzasadnieniu wyroku, ani też analiza dowodów odnoszących się do tej kwestii, nie pozwala na uznanie, iż A. Ż. (1) wyczerpał swym działaniem znamiona groźby bezprawnej w jakiegokolwiek z wyżej opisanych postaci. W szczególności zapowiedź możliwości spowodowania utrudnień przy realizacji kontraktu przez firmę (...) nie może być utożsamiana z groźbą popełnienia przestępstwa na szkodę konkretnych osób. Zapowiedź ta mogła, równie dobrze, odnosić się do inicjowania legalnych działań, np. o charakterze kontrolnym, mogących w efekcie utrudnić funkcjonowanie tejże firmy.

Działanie A. Ż. (1) wyczerpywało natomiast, z całą pewnością znamiona płatnej protekcji opisanej w art. 230 § 1 k.k. – czyli polegało na pośrednictwie w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową. Z zeznań Prezesa firmy (...) J. wynika, że A. Ż. (1), który rozmawiał z nim jako osoba mająca wpływ w (...) (powiedział „że będzie pilnował interesów” k. 385), narzucił swoje pośrednictwo w kontaktach pomiędzy (...) em a firmą (...), w zakresie dotyczącym realizacji kontraktu z 16 sierpnia 2008 r. –gwarantując należyłą współpracę pomiędzy (...) i firmą (...) i żądając w zamian łapówki w wysokości 8 % wartości ww. kontraktu (co odpowiada kwocie 170.000 zł) - a zarazem jednoznacznie sugerując, iż odmowa zapłaty ww. kwoty może spowodować poważne utrudnienia w realizacji tegoż kontraktu. Kwotę 170.000 zł od firmy (...), jak wykazano we wcześniejszych rozważaniach, otrzymał w okresie pomiędzy 19 października 2005 r. – 31 grudnia 2005 r.

Analiza omawianych powyżej dowodów pozwoliła zatem na ustalenie, że A. Ż. (1) w nieustalonym czasie pomiędzy 16 sierpnia 2004 r. a 31 grudnia 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w (...) Ośrodku Sportu i Rekreacji – zakładzie budżetowym m. st. W., informując W. J. (1), pełniącego funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Spółka z o.o., o możliwości spowodowania poważnych utrudnień w realizacji umowy z dnia 16 sierpnia 2004 r. numer 98/02/VIII/04/S4 na opracowanie dokumentacji projektowej oraz realizację w zakresie przebudowy systemu mrożenia, rozbudowy istniejącego toru lodowego i budowy dwóch lodowisk na terenie Ośrodka (...) w W., podjął się pośrednictwa w załatwieniu należytej współpracy pomiędzy wyżej wymienionymi podmiotami, żądając w zamian korzyści majątkowej w kwocie 170.000 złotych, którą to kwotę otrzymał w okresie pomiędzy 19 października 2005 r. a 31 grudnia 2005 r.

Jak powiedziano, wyżej opisane działanie A. Ż. (1) wyczerpywało znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 230 § 1 k.k. Jest oczywistym, że przyjęcie, iż czyn oskarżonego wyczerpywał znamiona określone w jednym przepisie ustawy karnej – 230 § 1 k.k., a nie jak to uznał Sąd I instancji, w dwóch przepisach – art. 191 § 1 k.k. w zbiegu z art. 230 § 1 k.k., nie mogło pozostać bez wpływu na rozmiar kary wymierzonej oskarżonemu.

Mając zatem za uwadze wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, które uwzględnił przy wymiarze kary Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny uznał, że karą współmierną do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu z przypisanego oskarżenia w ramach zarzutu z pkt VII a/o, a zarazem nie przekraczającą stopnia jego zawinienia oraz w należyтым stopniu odzwierciedlającą zasady prewencji indywidualnej i generalnej, jest kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 170.000 zł.

Odnosnie, zawartych w apelacji obrońcy A. Ż. (1), zarzutów z pkt 2a, b, c dotyczących rozstrzygnięcia z pkt 2 wyroku (pkt III a/o) – tj. obrazy art. 4 k.p.k. i 7 k.p. oraz błędu w ustaleniach faktycznych a także zarzutów z pkt 4 a, b, c dotyczących rozstrzygnięcia z pkt 6 wyroku (pkt VIII a/o) stwierdzić należy, że są one w całej rozciągłości chybione. W powyższym zakresie apelacja kwestionuje sądową ocenę materiału dowodowego, w tym szczególnie dowodu z wyjaśnień zeznań K. S. (1) oraz poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne w części dotyczącej czynów z pkt III i VIII a/o. Wszelako, wobec potwierdzenia w toku kontroli odwoławczej trafności stanowiska Sądu I instancji w powyższym zakresie, brak jest podstaw do uznania wskazywanych wyżej zarzutów za zasadne. W odniesieniu do czynów zarzucanych A. Ż. (1) w pkt III i VIII a/o, Sąd I instancji poddał bowiem dowód z zeznań i wyjaśnień K. S. rzetelnej i szczegółowej ocenie – zgodnej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego - słusznie przyjmując, że zasługuje on na wiarę również w części dotyczącej okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie obu ww. czynów.

Polemizując z prawidłowymi ocenami i ustaleniami Sądu w powyższym zakresie, skarżący w sposób wyraźny stosuje metodę nadinterpretacji materiału dowodowego, zwłaszcza w odniesieniu do okoliczności dotyczących czynu z pkt VIII a/o.

W uzasadnieniu apelacji skarżący cytuje np. obszernie fragmenty relacji K. S., sugerując, że są one wzajemnie sprzeczne (str. 27 apelacji). Tymczasem fakt, że K. S. (1) w swojej skróconej relacji nie wspominał o (niemającej znaczenia dla istoty czynu z pkt VIII a/o), wcześniejszej pracy K. C. w OSiR Ś. nie świadczy o niewiarygodności jego zeznań. Z kolei zeznania K. C., wbrew oczekiwaniom skarżącego, wskazują jednoznacznie na to, że A. Ż. (1) był zaangażowany (w niekoniecznie w sposób sprzeczny z prawem) w działania mające na celu przyjęcie K. C. do pracy w OSiR Ś. (k. 2228, k. 107). Skarżący, w oderwaniu od materiału dowodowego, sugeruje też, że do znalezienia przez K. C. pracy w OSiR B. (czego dotyczy pkt VIII a/o) przyczynił się jedynie sam M. F. (1). W rzeczywistości, jak wynika z zeznań K. C. złożonych na rozprawie, to K. S. (1) zadzwonił do niego, że jest zainteresowany zatrudnieniem jego osoby w OSiR B. (k. 4107). Również w świetle wcześniejszych zeznań K. C., K. S. (1) odgrywał aktywną rolę w procesie jego zatrudnienia w OSiR B.. Co istotne K. C. nie wykluczył, że w trakcie krótkotrwałego zatrudnienia w OSiR Ś., A. Ż. mógł szukać dla niego jakiejś innej pracy. Z kolei, już po zatrudnieniu w OSiR B., K. S. (1) wypytywał się C. o znajomości z A. Ż. (k. 2228v).

Zestawienie relacji K. C. i K. S. w powyższym zakresie wskazuje, że nie są one sprzeczne. Opisany przez K. C. przebieg podejmowania pracy w OSiR B. nie wyklucza wersji K. S., że to A. Ż. (1) nakłaniał go do zatrudnienia K. C. na stanowisku kierowniczym. Tym samym uznać należy, że Sąd I instancji poczynił, w zakresie czynu z pkt VIII a/o poprawne ustalenia faktyczne, oparte na wiarygodnych i prawidłowo ocenionych dowodach. Zarzuty apelacji, w szczególności zarzuty obrazy art. 4, 7, 410 i 424 k.p.k. są w tej mierze bezzasadne, podobnie jak koncepcja ponownego przesłuchania M. F. - który jak wynika z powyższych zeznań - nie miał i nie mógł mieć wiedzy na temat stopnia zaangażowania A. Ż. (1) w proces zatrudnienia K. C. w OSiR B..

Za oczywiście bezpodstawny uznać też należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powiązany z zarzutami obrazy art. 4 i 7 k.p.k. w odniesieniu do czynu z pkt III a/o

Zarzut ten sprowadza się w istocie do zakwestionowania stanowiska Sądu, w zakresie przyjęcia za podstawę ustaleń faktycznych, zeznań i wyjaśnień K. S. (1). Należy przypomnieć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd z okoliczności ujawnionych na rozprawie nie odpowiada regułom logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może (tak jak w omawianej apelacji) sprowadzać się jedynie do przeciwstawiania stanowisku Sądu własnych polemicznych poglądów.

Należy bowiem wykazać, jakich konkretnych uchybień w zakresie rozumowania dopuścił się Sąd, oceniając materiał dowodowy. Apelacja nie zawiera tego rodzaju skutecznych argumentów, ograniczając się jedynie do lansowania własnej, przeciwstawnej do sądowej, oceny dowodów. Wbrew twierdzeniom skarżącego, sama tylko okoliczność, że Sąd I instancji (zasadnie) dał wiarę określonej grupie dowodów, w tym dowodom z wyjaśnień i zeznań K. S. (1), a innej grupie dowodów w tym zeznaniom P. S. i K. S., wiarygodności odmówił nie oznacza, że przekroczył on granice oceny swobodnej, wyznaczone przez art. 7 k.p.k. lub też naruszył zasadę obiektywizmu z art. 4 k.p.k.

Na pełną akceptację zasługuje stanowisko Sądu I instancji, że nie ma żadnych powodów by uznać, iż K. S. składał w zakresie czynu z pkt III a/o nieprawdziwe wyjaśnienia, by poprawić swoją sytuację procesową oraz że relacje te są spójne, logiczne i potwierdzone dokumentami w postaci SIWZ (k. 547 - 610) oraz dokumentacji postępowania przetargowego wraz z orzeczeniami arbitrów (k. 611 - 616, 617 - 622). Przy tym Sąd trafnie wskazał na, wspierające wiarygodność relacji K. S., zeznania T. M. (w zakresie „ustawienia” przetargu w OSiR T. k. 189), oraz na zeznaniach B. D., który dostrzegł, nie tylko identyczność SIWZ dla OSiR T. i dla OSiR B., ale też fakt, iż są one „ustawione” pod jednego wykonawcę, czyli pod kątem firmy (...) (k. 4437).

Po powiadomieniu o swoich wątpliwościach obu dyrektorów

OSiR - ów P. S. i K. S. B. D. został odsunięty od przetargów realizowanych przez OSiR B. i OSiR T. (k. 4550v, 4437).

Mając powyższe na uwadze uznać trzeba, że Sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę materiału dowodowego i dokonał jego obiektywnej oceny, zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k., co doprowadziło do poczynienia kompletnych i wolnych od błędów ustaleń faktycznych, wskazujących jednoznacznie na sprawstwo i winę oskarżonego A. Ż. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 2 wyroku (III a/o), natomiast zarzuty podkreślone w pkt 2a, b, c apelacji, są w związku z tym, oczywiście bezzasadne.

Nietrafne są też pozostałe zarzuty apelacyjne - obrazy przepisów postępowania, odnoszące się nie tylko do poszczególnych rozstrzygnięć, ale i do całości zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. Ż. (1) (pkt a, b, c, d, e ze str. 6-7 apelacji).

Odnośnie zarzutu (z pkt c) naruszenia art. 113, 115 § 2 i 3 k.p.k. aktualne pozostają rozważania i wnioski Sądu odwoławczego dotyczące kwestii niepodpisania uzasadnienia wyroku przez wszystkich członków składu orzekającego, zawarte w części niniejszego uzasadnienia poświęconej apelacji obrońców T. L. (1) (st. 59 - 60).

Również problematyka (do której odnosi się zarzut z pkt e), dotycząca rozpoznawania sprawy oskarżonych A. Ż. (1) i T. L. (1) w oderwaniu od spraw innych osób, których przestępstwa były powiązane z czynami ww. oskarżonych, była już omawiana w niniejszych motywach, w związku z analogicznymi zarzutami obrońców T. L. (1) (str. 44 - 47).

Przypomnieć jedynie wypada, że prokurator wyłączył sprawę A. Ż. i T. L. (1) do odrębnego rozpoznania, działając zgodnie z dyspozycją art. 34 § 3 k.k., a decyzję swoją wyczerpująco uzasadnił. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że był to zabieg bezprawny, podjęty w celu zniekształcenia, czy też zmanipulowania materiału dowodowego obciążającego oskarżonych. Prawo oskarżonych do obrony nie doznało w tym przypadku uszczerbku. Z kolei Sąd I instancji w toku procesu, sukcesywnie, działając z urzędu lub na wniosek stron, zapoznawał się z aktami innych spraw mogących mieć związek z niniejszą sprawą i ujawniał te dowody które miały istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia.

Bezzasadny jest zarzut z pkt d dotyczący zaniechania zamieszczenia w materiale dowodowym postanowienia Sądu Okręgowego w. W., zatwierdzającego legalność przeprowadzanej kontroli operacyjnej. W toku postępowania odwoławczego dokumentacja kontroli operacyjnej, w zakresie dowodów uzyskanych w przedmiotowej sprawie, została przekazana do Kancelarii (...) Sądu Apelacyjnego. Dokumenty te mają nadaną klauzulę tajności w związku z czym nie są dostępne dla stron, o czym Przewodniczący poinformował na rozprawie apelacyjnej (k. 5342 w zw. z (...)).

Na akceptację nie zasługują też, powiązane ze sobą zarzuty z pkt a i b. Przede wszystkim, kwestia uniemożliwienia sporządzenia apelacji od części niejawnego wyroku przy wykorzystaniu akredytowanego systemu teleinformatycznego, nie może być postrzegana przez pryzmat art. 438 k.p.k. – nie może być bowiem uznana za względną przyczynę odwoławczą, w postaci obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku Sądu I instancji z dnia 17 kwietnia 2012 r.

Ewentualne uchybienia w tym zakresie (którymi skarżący obarcza Prezesa Sądu Okręgowego), w żadnym wypadku nie mogą stanowić podstawy do kształtowania ocen Sądu odwoławczego w ramach instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia. obrońca oskarżonego A. Ż. (1) został poinformowany przez Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Okręgowego pismem z dnia 2 sierpnia 2012 r., iż nie jest możliwe udostępnienie bezpiecznego stanowiska komputerowego w Kancelarii (...) z uwagi na treść ustawy z 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych. Nie wdając się w rozważanie merytorycznej zasadności powyższej informacji, należy podkreślić, że stanowisko Przewodniczącego Wydziału w powyższej kwestii nie może rzutować na ocenę trafności zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w. W. z dnia 17 kwietnia 2012 r.

Co do, wyartykułowanego jedynie w uzasadnieniu apelacji zarzutu „braku jasnego podziału czasowego dowodów” stwierdzić należy, że podniesione tam okoliczności i argumenty w żadnym zakresie nie podważają dotychczasowych rozważań Sądu odwoławczego, wskazujących na trafność ocen i ustaleń Sądu I instancji w zakresie dotyczącym czynów przypisanych A. Ż. (1) w pkt 2 i 6 wyroku, a także czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VII a/o (tu z uwzględnieniem zmian opisu czynu poczynionych w przedmiotowym wyroku Sądu Apelacyjnego).

Jak już powiedziano na wstępie tej części uzasadnienia, apelacja obrońcy A. Ż. (1) jest zasadna w tym zakresie, w którym wskazywała na konieczność uchylenia orzeczeń określonych w pkt 1 zaskarżonego wyroku (pkt I i II a/o).

U podstaw uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w powyższej części legły przyczyny analogiczne do tych, które spowodowały uchylenie tegoż wyroku co do rozstrzygnięć z pkt 14 i 18 (pkt XII i XIV a/o). Aktualne zatem pozostają w tym zakresie wszystkie rozważania i uwagi Sądu odwoławczego poświęcone apelacji obrońców T. L. (1) w części zaskarżającej ww. rozstrzygnięcia z pkt 14 i 18 zaskarżonego wyroku. Również bowiem w zakresie, dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt 1, zaskarżony wyrok, postrzegany przez pryzmat jego uzasadniania, obarczony jest tego rodzaju mankamentami, które nie pozwalają na nadanie mu w tej części rangi prawomocności.

Nie przesądzając w tym miejscu kwestii słuszności podniesionego (w pkt 1a apelacji obrońcy A. Ż.) zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego, w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 wyroku stwierdzić należy, że zupełny brak rozważań Sądu I instancji w przedmiocie podstawy prawnej powyższego rozstrzygnięcia, uniemożliwia poddanie tej części wyroku kontroli odwoławczej. Nie ma bowiem w tej sytuacji możliwości wypowiedzenia się co do trafności wyroku w zakresie rozstrzygnięcia z

pkt 1, w kontekście podniesionego zarzutu obrazy prawa materialnego, i, tym samym do wydania w tej mierze merytorycznego orzeczenia w instancji odwoławczej.

Rację ma zatem skarżący podnosząc (w pkt 1b apelacji), że Sąd I instancji obraził art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie orzeczenia z pkt 1. Przypisując oskarżonemu przestępstwo określone w art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 1 k.k. (podżeganie do nadużycia władzy), Sąd I instancji nie przytoczył żadnych argumentów przemawiających za zastosowaniem przyjętej przez siebie kwalifikacji prawnej. W szczególności Sąd ten nie wyjaśnił, jakie konkretnie uprawnienia miał przekroczyć funkcjonariusz publiczny nakłaniany przez oskarżonego, a także nie wykazał, że zachowania przypisywane ww. funkcjonariuszowi prowadziły do przekroczenia uprawnień oraz, że były działaniami na szkodę interesu publicznego (miasta stołecznego W.) lub prywatnego.

Z powyższych względów wyrok w części dotyczącej zarzutów pkt I i II a/o został uchylony i sprawę przekazano w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie należy podkreślić, że fakt uchylenia wyroku w powyższym zakresie (pkt 1), podobnie jak fakt jego zmiany co do rozstrzygnięcia z pkt 4 (zarzut pkt VII a/o) nie wpływają, w jakimkolwiek stopniu, na podważenie trafności ocen i ustaleń Sądu I instancji w pozostałym zakresie.

Uchylenie orzeczenia zawartego w pkt 1) wyroku i wymierzenie łagodniejszej kary za czyn z pkt 4 wyroku doprowadziło do ukształtowania nowej kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu za czyny zarzucane w pkt II, VII i VIII a/o – tj. 1 rok, 1 rok i 3 miesiące oraz 6 miesięcy. Wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny zastosował – podobnie jak Sąd I instancji – zasadę asperacji, mając na względzie związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz ich względną bliskość czasową – od sierpnia 2004 r. do stycznia 2005 r.

III. Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna – co do rozstrzygnięcia zawartego w pkt 3 zaskarżonego wyroku (zarzutu z pkt IV, V, VI a/o) - i w tym zakresie koniecznym stało się uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając kształtu ostatecznego rozstrzygnięcia w tej części, stwierdzić trzeba, że postawiony przez prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, w znacznym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Uchybienia zaistniałe przy ustaleniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia z pkt 3 zaskarżonego wyroku powodują, że u niewinnienie oskarżonego A. Ż. (1) od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt IV, V, VI a/o jawi się jako, co najmniej, przedwczesne.

Podzielając w pełnym zakresie argumentację przedstawioną w uzasadnieniu środka odwoławczego, w odniesieniu do orzeczenia z pkt 3 wyroku, uzupełniającą wskazać należy na szereg uchybień związanych z wadliwością rozumowania i niezgodnością wyprowadzanych wniosków z rzeczywistą treścią dowodów przyjętych za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. Sąd I instancji analizując dowody powołane przez prokuratora na poparcie zarzutów z pkt IV, V i VI a/o wielokrotnie podkreśla, że uznaje za wiarygodne zeznania K. S. (1), obciążające A. Ż. (1) popełnieniem ww. czynów. Z drugiej strony Sąd ten, co najmniej pochwycenie przyjmuje, że zarzuty z IV, V, VI a/o poparte są zbyt „wątpliwymi” dowodami.

Argumentacja przytoczona w tym zakresie w pisemnych motywach wyroku nie zasługuje na akceptację. Lekceważąc rzeczywistą treść zeznań K. S. (1), Sąd I instancji stwierdza np., że (w odniesieniu do czynów z pkt IV, V i VI a/o) nie był on świadkiem żadnych rozmów na ten temat (str. 43). W rzeczywistości z zeznań K. S. wynika, że prowadzone były rozmowy pomiędzy A. Ż. i K. S. w jego obecności, w czasie których A. Ż. miał omawiać mechanizm „ustawiania” przetargu na budowę boisk w OSiR B., do czego odnosi się zarzut postawiony mu w pkt IV a/o (k. 65v, 128, 3848). Z kolei, odnośnie czynów zarzucanych A. Ż. (1) w pkt V, VI a/o, należy zwrócić uwagę na istotne (zupełnie pominięte przez Sąd) wypowiedzi K. S. „Ja spotykałem się nie tylko z Ż. i S. ale czasem był tam też S. i ja słyszałem o czym mówią a mówili dokładnie o tym samym co ze mną” (k. 128). Za nieuprawniony - w świetle uznanych za wiarygodne – zeznań

K. S., uznać należy, zawarty w uzasadnieniu wyroku wniosek, że wiedzę o tym, iż A. Ż. (1) załatwił te łapówki (tj. te o których mowa w zarzutach z pkt IV, V, VI) S. znał tylko z wypowiedzi A. Ż. (str. 43 uzasadnienia).

Zarówno bowiem w toku śledztwa jak i podczas rozprawy głównej, K. S. konsekwentnie twierdził, że o wręczeniu przez S. korzyści majątkowej za umożliwienie wygrania przetargu na budowę boisk w OSiR T., informował go P. S. i sam K. S. (k. 3848, 128, 66).

Za nielogiczny uznać należy też argument, że wypowiedzi ww. osób w tym P. S., odnośnie łapówki wręczonej w związku z budową boisk w OSiR T., miałyby jedynie „urabiać” K. S. w celu „ustawienia” pod T. przetargu w OSiR B. (str. 43 uzasadnienia). W szczególności nie wiadomo jaki interes mógłby mieć w takiej sytuacji dyrektor OSiR T. - P. S. w nakłanianiu („urabianiu”) dyrektora innego podmiotu – OSiR B. – K. S. do nielegalnej współpracy z T..

Uchybia regułom prawidłowego rozumowania uznanie przez Sąd I instancji wiarygodności zeznań K. S., a więc wiarygodności jego relacji co do otrzymania SIWZ od K. S., przy równoczesnym odrzuceniu ustalenia (zarzut z pkt V a/o), że P. S. i K. S. otrzymali SIWZ z tego samego źródła. Trudno bowiem zaakceptować w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego realność takiej sytuacji, w której – K. S. otrzymał od .K. S. specyfikację (SIWZ), skonstruowaną tak by przetarg mogła wygrać tylko jedna firma - T. (k. 3848) zaś S. stworzył w tym czasie, we własnym zakresie (tj. bez udziału S.), specyfikację SIWZ dla OSiR T., która jest identyczna ze specyfikacją otrzymaną przez K. S..

Sąd odwoławczy nie jest uprawniony do dokonywania, na tym etapie postępowania, analizy i oceny zeznań ww. świadków – tj. P. S., K. S. i K. S.. Nie ulega jednak wątpliwości, że analiza tych dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji opiera się na dowolnych argumentach i wnioskach niezgodnych z przeprowadzonymi dowodami. Tym samym uznać należy, że Sąd I instancji popełnił błędy przy rekonstrukcji faktów, które legły u podstaw orzeczenia o uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia czynów z pkt IV, V, VI a/o i że, w związku z tym, wyrok w tej części nie może uzyskać rangi prawomocności a spawa zgodnie z wnioskiem apelacyjnym prokuratora, winna zostać w tym zakresie ponownie rozpoznana.

W pozostałej części tj. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt 13 wyroku (pkt XI a/o) zarzuty i wnioski apelacyjne zawarte w środku odwoławczym prokuratora, okazały się oczywiście bezzasadne.

Apelacja prokuratora stawia zaskarżonemu wyrokowi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby polegać na bezpodstawnym, w świetle ujawnionego materiału dowodowego – uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia czynu z pkt XI a/o.

Zdaniem skarżącego, na udział T. L. (1) w partycypowaniu w korzyści majątkowej uzyskanej od firmy (...), wskazują okoliczności sprawy oraz zasady logiki i doświadczenia życiowego. Jednocześnie jednak w apelacji nie wskazano konkretnych błędów logicznych, niezgodności ocen Sądu z wiedzą i doświadczenia życiowego lub pominięcia istotnych dowodów, ograniczając się jedynie do przedstawienia odmiennego poglądu oskarżyciela, pozbawionego należytego oparcia w dowodach ujawnionych na rozprawie. Skarżący lansując swoje stanowisko, że, tak jak to opisano w pkt XI a/o, T. L. (1), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, zażądał od Prezesa Spółki (...) pieniędzy w kwocie 170.000zł, a następnie pieniądze te otrzymał, zdaje się nie dostrzegać tego, że żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje wprost na sprawstwo oskarżonego w powyższym zakresie. Przeciwnie zeznania i wyjaśnienia T. M. (1), które skarżący uznaje za główny dowód obciążający T. L. (1) co do czynu z pkt XI a/o, w sposób wyrazisty świadczy o tym, iż T. L. (1) mógł nawet nie wiedzieć o samym procederze wygenerowania kwoty 170.000 zł od firmy (...).

Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, T. M. (1) wielokrotnie podkreślał w swoich relacjach, iż T. L. (1) nie wiedział o łapówce z firmy (...) (k. 2631, 3828v). Z reakcji T. L. (1) na informacje, że kwota 170.000zł została przekazana A. Ż., T. M. (1) wyciągnął jednoznaczny wniosek, iż T. L. (1) o tym nie wiedział (k. 3828v). Tym bardziej zatem, nie sposób w tej sytuacji uznać, że istnieją podstawy do ustalenia, iż T. L. (1) – tak jak to zarzuca mu oskarżyciel w pkt XI a/o - otrzymał korzyść majątkową, partycypując w podziale kwoty przekazanej przez firmę (...).

Warto zauważyć, że przytoczone w tym zakresie przez skarżącego wypowiedzi T. M. (1) i W. S. dotyczą, nie tyle faktu przekazania T. L. (4) części kwoty pochodzącej z łapówki, ale raczej (pochodzących od A. Ż.) zapowiedzi, że T. L. (1) zostanie uwzględniony w planach podziału tej kwoty. Co istotne W. S., otrzymawszy tego rodzaju informację od T. M., zinterpretował ją jako formę uspokojenia go, że uczestniczą w tym procederze osoby postawione wyżej i w związku z tym, że nie powinien się niczego obawiać (k. 1275v). Żaden ze świadków, w tym ani T. M. (1) ani W. S., nie posiadali wiedzy na temat tego czy istotnie T. L. (1) uzyskał korzyść majątkową z kwoty wygenerowanej nielegalnie od firmy (...).

W związku z powyższym, za zasadne uznać należy stanowisko Sądu I instancji, który dosyć obrazowo, ale zarazem trafnie, stwierdził, że kwestia udziału T. L. (1) w nielegalnym uzyskaniu kwoty 170.000 zł od firmy (...), jawi się „mgliście”.

Wszystkie powoływane przez prokuratora w tym zakresie dowody, we wzajemnym ich powiązaniu, nie prowadzą bowiem do niewątpliwego wniosku, iż są one wystarczające do uznania T. L. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XI a/o.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie rozstrzygnięcia co do czynu z pkt XI a/o, jest chybiony i tym samym, że wniosek o uchylenie wyroku w tejże części nie zasługuje na uwzględnienie.

IV. Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonej **M. L.**, stwierdzić należy, że jest ona bezzasadna i to w stopniu niemal oczywistym.

Na wstępie wypada nadmienić, że już sama konstrukcja zarzutu postawionego w petitum apelacji budzi pewne zastrzeżenia.

Z jednej strony skarżący wskazuje, że zarzut odwoławczy opiera się na przepisach art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. (dotyczących obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia) a z drugiej strony, z treści samego zarzutu i z uzasadnienia apelacji wynika, że w rzeczywistości stawiany zarzut dotyczy uchybienia odnoszącego się do niesłusznego zastosowania środka związanego z poddaniem sprawcy próbie, czyli jego podstawę prawną stanowi art. 438 pkt 4 k.p.k.

Ustosunkowując się zatem do tak ukształtowanego zarzutu stwierdzić trzeba, że zarzut odwoławczy oparty na przepisie art.438 pkt 4 k.p.k., może być trafny tylko wówczas gdy niesłuszne niezastosowanie środka – w tym przypadku w postaci instytucji warunkowego umorzenia postępowania określonego w art. 66 k.k. - jest wynikiem błędu w ocenie okoliczności uzasadniających jego zastosowanie.

Analizując pisemne motywy zaskarżonego wyroku, w części poświęconej karze orzeczonej wobec oskarżonej M. L., Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Apelacyjny w sposób właściwy ocenił wszelkie okoliczności przemawiające za koniecznością wymierzenia oskarżonej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 10 miesięcy, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby. Sąd I instancji w należyтым stopniu uwzględnił, zarówno stopień zawinienia oskarżonej jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a także w dostateczny sposób wziął pod uwagę okoliczności wymienione w apelacji obrońcy oskarżonej. Nie ma zatem żadnych podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji błędnie ocenił okoliczności, które (zdaniem skarżącego) uzasadniają zastosowanie wobec oskarżonej M. L. środka związanego z poddaniem sprawcy próbie o jakim mowa w art. 66 k.k.

Sąd ten, odnosząc się do wniosku obrońcy oskarżonej o zastosowanie instytucji określonej w art. 66 k.k., trafnie wskazał na okoliczności, które uniemożliwiają wskazanie, iż spełniona została (wymagana przez art. 66 k.k.) przesłanka warunkowego umorzenia postępowania w postaci nieznacznosci winy i społecznej szkodliwości czynu. W szczególności, w świetle powoływanych przez Sąd I instancji okoliczności - świadczących o wielokrotności i długotrwałości przestępczych działań podjętych przez skazaną – trudno zgodzić się z tezą skarżącego, iż działania te miały jedynie wyjątkowy, incydentalny charakter. Z kolei, przytoczone w apelacji, okoliczności, dotyczące niekaralności oskarżonej, jej należytego sposobu życia, czy też faktu przyznania się do winy – nie należą do katalogu

okoliczności branych pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu (art. 115 § 2 k.k.). Nie można zatem skutecznie twierdzić w oparciu o powyższe okoliczności, że Sąd I instancji, na skutek wadliwej oceny przesłanki nieznaczności społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, niesłusznie nie zastosował środka o jakim mówi art. 66 k.k.

Tym samym Sąd Apelacyjny - uznając zarzut apelacyjny oparty na przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. za bezzasadny - nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej M. L. na „dowolny” okres próby i, w związku z tym, wyrok w części odnoszącej się do oskarżonej, utrzymał w mocy .

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 633 k.p.k. W części, w której zaskarżony wyrok został uchylony tj. co do orzeczeń z pkt 1 (zarzut I i II) pkt 3 (zarzut IV, V, VI) pkt 14, 15 (zarzut XII a/o) i pkt 18 i 19 (zarzut XIV a/o) sprawa zostanie ponownie rozpoznania przez Sąd Okręgowy w. W., który uwzględni wszelkie uwagi i wskazania Sądu Odwoławczego zawarte w przedmiotowych rozważaniach.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, z zastosowaniem uregulowania z art. 442 § 2 k.k., Sąd I instancji podda ujawnione dowody wnikliwej ocenie, pozwalającej na wyciągnięcie trafnych wniosków w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych, a stanowisko swoje należyte uzasadni, uwzględniając reguły z art. 424 § 1 k.p.k., w szczególności wyjaśniając wyczerpująco podstawę prawną poszczególnych rozstrzygnięć.